

รายงานวิจัย

เรื่อง

การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย
การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชน
ในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร

Perception and Understanding toward a Crime Act in
Compliance with the Computer-related Crime Act B.E. 2560 of
General Public in Nonthaburi and Bangkok Province

โดย

ปริยวิศว์ ชูเชิด

เรวดี ศักดิ์ดุยธรรม

การวิจัยครั้งนี้ได้รับเงินทุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ปีการศึกษา 2559

ชื่องานวิจัย: การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย: ปริยวิศว์ ชูเชิด และ เรวดี ศักดิ์คุณธรรม

ปีที่ทำการวิจัยแล้วเสร็จ: 2560

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 และความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถามมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.97 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .915 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 21-30 ปี ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีรายได้ 5,001-10,000 บาท ใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้ง 2-3 ชั่วโมง เพื่อพูดคุย สนทนาออนไลน์ ค้นหาข้อมูล การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับน้อย ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับน้อย ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับระดับความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) การรับรู้มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .01$) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .496 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ

คำสำคัญ: การรับรู้ ความเข้าใจ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

Research Title: Perception and Understanding toward a Crime Act in Compliance with the Computer-related Crime Act B.E. 2560 of General Public in Nonthaburi and Bangkok Province

Researcher: Pariyawit Choochoed and Rawadee Sakdulyatham

Year: 2017

Abstract

The purpose of this research to study the perception level and understanding level toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560, study the personal factors that were relationship with the perception level and Understanding level and to study the relationship of the perception, along with its Understanding toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560. The sample are 384 people and research tool is a questionnaire with the IOC was 0.97 and the reliability of the questionnaire was .915. The statistics were used mean, percentage, standard deviation and ANOVA and Pearson correlation coefficient.

The results showed that the most of sample were female aged between 21-30 years and had under bachelor's degree. Mostly students have income between THB: 5,001-10,000, internet usage are 2-3 hours per times for talk, online chat and search data. The level of the perception toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560 is low. The level of understanding toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560 is low. The personal factors had no relationship with the perception of statistical significance level ($P < .05$). Age, marital status and the levels of education had a relationship with the understanding toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560 of statistical significance level ($P < .05$). The perception had a relationship with the understanding toward a crime act in compliance with the computer-related crime act B.E. 2560 of statistical significance level ($P < .01$). The correlation coefficient value is .496, the relationship is low level.

Keywords: the perception, the understanding, the computer-related crime act B.E. 2560

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาจาก ผศ.อำนาจ วัจจัน อาจารย์ที่ปรึกษา ที่กรุณาให้ความรู้ คำแนะนำ และข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไขตลอดมา จนส่งผลให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงในความกรุณา และเสียสละเวลา เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วง

ขอกราบขอบพระคุณคณะผู้บริหาร คณาจารย์ นิสิต มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ที่มีส่วนร่วมในความสำเร็จของงานฉบับนี้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ขอขอบพระคุณ บิดา มารดาผู้ให้กำเนิด ให้การเลี้ยงดู ให้การศึกษา ให้คำปรึกษาและคอยเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา ขอขอบคุณครอบครัว ซึ่งให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในทุก ๆ ด้านและเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา

ปริญวิศว์ ชูเชิด และ เรวดี ศักดิ์ดุยธรรม
พฤศจิกายน 2560

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	13
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์.....	15
2.4 แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์และบริการบนอินเทอร์เน็ต.....	17
2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต.....	22
2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์.....	24
2.7 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560.....	28
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	37
2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	39

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	41
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	41
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	42
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	43
3.5 การเก็บและรวบรวมข้อมูล.....	45
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	48
4.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต	50
4.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560.....	52
4.4 ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560.....	55
4.5 การทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล	58
4.6 การทดสอบความแตกต่างความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล.....	62
4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	67
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	69
5.1 สรุปผลการวิจัย	69
5.2 อภิปรายผล	72
5.3 ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม.....	76

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	81
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	82
ภาคผนวก ข ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์.....	90
ภาคผนวก ค ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ	95
ประวัติผู้วิจัย	98

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ข้อแตกต่างระหว่าง พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560.....	33
4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	48
4.2 ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้ง.....	50
4.3 ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำ	50
4.4 ชนิดของสื่อในการรับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ	51
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	52
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	55
4.7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามเพศ.....	58
4.8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอายุ	59
4.9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	59
4.10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระดับการศึกษา สูงสุด.....	60
4.11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอาชีพ	61

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.12 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือน	61
4.13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต	62
4.14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามเพศ	63
4.15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอายุ	63
4.16 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ตามสถานภาพสมรส	64
4.17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ตามระดับการศึกษาสูงสุด	65
4.18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอาชีพ	65
4.19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ตามรายได้รวมต่อเดือน	66
4.20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต	67
4.21 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม	68

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แบบจำลองกระบวนการรับรู้.....	9
2.2 ทฤษฎีการรับรู้.....	11
2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	40

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (Ministry of Digital Economy and Society) หรือมีชื่อเดิมว่า กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Ministry of Information and Communication Technology) ได้วางแผนที่จะดำเนินการออกกฎหมายหลายฉบับรวมไปถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจตามภารกิจของกระทรวง เพื่อความมุ่งหมายในการสร้างระบบเศรษฐกิจดิจิทัลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยทางกระทรวงได้เริ่มเสนอบทบัญญัติกฎหมายใหม่รวมถึงการแก้ไขกฎหมายฉบับเดิมเข้าสู่กระบวนการนิติบัญญัติเป็นจำนวนมาก โดยฉบับที่ถูกพูดถึงมากที่สุดในช่วงปลายปี พ.ศ. 2559 คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2559 ที่เป็นการแก้ไขเพิ่มเติม กฎหมายชื่อเดียวกันกับฉบับปี พ.ศ. 2550 โดยกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมได้ให้เหตุผลประกอบร่างแก้ไขว่า เนื่องจากบทบัญญัติในกฎหมายฉบับเดิมนั้นมีความล้าสมัย ไม่ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคมโดยเฉพาะกับเทคโนโลยี ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่มีอยู่เดิม โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้รักษาการตามกฎหมาย การกำหนดฐานความผิดขั้นใหม่ การแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิดเดิม การแก้ไขบทกำหนดโทษของความผิด การปรับปรุงกระบวนการและหลักเกณฑ์ในการระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ รวมไปถึงการกำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งมีอำนาจเปรียบเทียบความผิด

ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับใหม่ได้ผ่านการเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 และได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2560 โดยมีชื่อว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560” (พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี พ.ศ. 2560) ซึ่งในมาตรา 2 ของพระราชบัญญัตินี้ ได้ระบุว่าให้บังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วันนับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งหมายความว่า จะบังคับใช้ภายใน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 โดย พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2560 ถูกเริ่มร่างเมื่อปี พ.ศ. 2558 และยังคงแก้ไขต่อเนื่องมาจนถึงปีพ.ศ. 2559 ดังนั้น พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2558 ก็คือฉบับเดียวกันกับ พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี 2560 นั่นเอง (กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม, 2560)

เทคโนโลยีสารสนเทศที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วทั้งในด้านอุปกรณ์ที่ใช้ในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต มีราคาที่ลดลงเป็นอย่างมาก ประกอบกับผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ได้มีการพัฒนาด้านการเชื่อมต่อ สัญญาณอินเทอร์เน็ตไร้สาย 3G และ 4G ภายในประเทศได้มีการขยายครอบคลุมในเกือบทุกพื้นที่ของ ประเทศไทย และมีอัตราค่าบริการต่อเดือนที่ต่ำ อีกทั้งราคาโทรศัพท์มือถือ Smartphone หรือ Tablet ภายในประเทศมีแนวโน้มราคาที่ต่ำลง และสามารถหาซื้อได้ง่ายยิ่งขึ้น ทำให้ได้รับความนิยมนำมา ประยุกต์ใช้ในงานด้านต่าง ๆ อย่างแพร่หลาย โปรแกรมสำเร็จรูปที่นำมาใช้ก็ได้มีการพัฒนาเพื่อให้ใช้งาน ได้ง่ายและสะดวกต่อผู้ใช้ ที่สำคัญสามารถดาวน์โหลดมาใช้โดยไม่มีค่าใช้จ่ายในการสมัคร หรือค่าใช้จ่ายใน การดาวน์โหลดโปรแกรมมาใช้ (ปริยวิศว์ ชูเชิด, 2558)

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) หรือ ETDA เผยผลสำรวจ พฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตปี พ.ศ. 2559 (Thailand Internet User Profile 2016) ยุค 4G ทั้งใน กรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด พบว่านักท่องเที่ยวอินเทอร์เน็ตผ่านมือถือมีจำนวนเพิ่มขึ้น 9 เปอร์เซ็นต์จากปี พ.ศ. 2558 มีจำนวนชั่วโมงการใช้อินเทอร์เน็ตในภาพรวมทั้งผ่านอุปกรณ์เคลื่อนที่และคอมพิวเตอร์ โดย เฉลี่ยอยู่ที่ 45.0 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ยอดจำนวนการใช้ต่อวัน 5.7 เพิ่มขึ้นเป็น 6.2 ชั่วโมงต่อวัน ช่วงเวลาที่ใช้ มากที่สุดคือระหว่างเวลา 16.00 น. ถึง 08.00 น. โดยเพศที่สามและ Gen Y เป็นกลุ่มที่มีการเข้าถึง อินเทอร์เน็ตโดยเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ที่ 48.9 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ 53.2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ตามลำดับ จาก การเปิดประมูลคลื่นความถี่ 4G เมื่อปลายเดือนธันวาคม 2558 ที่ผ่านมา ทำให้มีการเปิดให้บริการ เทคโนโลยี 4G อย่างเป็นทางการในปี พ.ศ. 2559 ส่งผลในการเปลี่ยนแปลงการใช้งานอินเทอร์เน็ตใน อุตสาหกรรมโทรคมนาคม ผลสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตของ ETDA ในปี 2559 นี้จึงมีมิติในเชิงที่ ลึกซึ้งทั้งกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ทั้งผ่านอุปกรณ์สมาร์ทโฟน และคอมพิวเตอร์ เป็นข้อมูลที่มี ประโยชน์สำหรับหน่วยงานภาครัฐ ที่จะนำไปใช้ในการวางแผน/กำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับผู้ใช้ อินเทอร์เน็ตกลุ่มต่าง ๆ รวมทั้งภาคเอกชน โดยเฉพาะผู้ประกอบการ อีคอมเมิร์ซ และแบรนด์สินค้าใน การนำข้อมูลผลการสำรวจไปใช้ประกอบ การจัดทำแผนธุรกิจหรือปรับกลยุทธ์การตลาดให้สอดคล้องกับ ความต้องการหรือพฤติกรรมของลูกค้า กลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทาง อิเล็กทรอนิกส์, 2559)

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (2560) ได้มีการเปิดเผยสถิติคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2559 โดยมีจำนวนคดีความรวม ทั้งสิ้นจำนวน 1,432 คดี สามารถจับกุมมาดำเนินคดีได้ทั้งสิ้น 531 คดี โดยปี พ.ศ. 2559 มีจำนวนคดีสูง ที่สุดจำนวน 474 คดี รองลงมาปี พ.ศ. 2558 จำนวนคดีทั้งสิ้น 379 คดี ซึ่งคดีความสามารถแบ่งตาม

ลักษณะความผิดตามพระราชบัญญัติได้ตั้งนี้คือ นำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมหรืออันเป็นเท็จ (มาตรา 14(1)) มีจำนวนคดีความเกิดขึ้นมากที่สุด จำนวน 549 คดี รองลงมานำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก อนาจาร (มาตรา 14(4)) จำนวน 119 คดี การนำภาพตัดต่อของผู้อื่นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ (มาตรา 16) จำนวน 99 คดี และเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (มาตรา 5) จำนวน 96 คดี ซึ่งแนวโน้มคดีความการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ มีแนวโน้มที่สูงขึ้นในทุก ๆ ปี

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษา การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร เพราะเป็นพระราชบัญญัติฉบับใหม่ล่าสุดที่เพิ่งประกาศใช้จากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา และจะมีผลบังคับใช้ภายในวันที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 เป็นต้นไป ซึ่งจะส่งผลให้เยาวชนและประชาชนในเขตจังหวัดนนทบุรีและกรุงเทพมหานคร อาจมีความเสี่ยงในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ด้วยความไม่รู้หรือด้วยความไม่สนใจ จึงอาจเกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ขึ้นได้ง่าย ทั้งในด้านการแสดงความคิดเห็น การแบ่งปัน (Share) ข้อมูลในสื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งหลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วประชาชนมีการรับรู้และความเข้าใจในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มากน้อยเพียงใดและมีพฤติกรรมเป็นอย่างไร

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 การรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับใด

1.2.2 ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับใด

1.2.3 ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

1.2.4 ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

1.2.5 การรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความสัมพันธ์กันหรือไม่อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.3.2 เพื่อศึกษาความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.3.3 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน

1.3.4 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน

1.3.5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 ประชาชนมีระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับมาก

1.4.2 ประชาชนมีระดับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับมาก

1.4.3 ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัันมีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกััน

1.4.4 ประชาชนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัันมีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกััน

1.4.5 การรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชน ในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

1) ตัวแปรต้น ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

2) ตัวแปรตาม ประกอบด้วย 1) การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ได้แก่ การรับรู้ด้านเนื้อหาของ พ.ร.บ. ซึ่งประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งาน ข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ต ลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด 2) ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ได้แก่ การเข้าถึงคอมพิวเตอร์ โดยมีขอบการล่วงรู้ เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดัก รบกววน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งแสปเมลโดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร ประชากร ได้แก่ กลุ่มผู้ใช้บริการโอนเงินและรับเงินโอนพร้อม เพย์ในการทำธุรกรรมทางการเงิน มีอายุระหว่าง 15 ปี ขึ้นไป - 60 ปี จังหวัดนนทบุรี และ กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจำนวนมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 4,614,330 คน

1.5.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2560 - เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2561 โดย เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนสิงหาคม - เดือนตุลาคม พ.ศ. 2560

1.5.4 ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นการวิจัยในพื้นที่จังหวัดนนทบุรี และ กรุงเทพมหานคร

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 หมายถึง พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับใหม่ ซึ่งได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560 และมีผลบังคับใช้ภายใน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560

1.6.2 การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอรื พ.ศ. 2560 หมายถึง การรับรู้ด้านเนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ซึ่งประกอบไปด้วย ประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งานข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ตลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

1.6.3 ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอรื พ.ศ. 2560 หมายถึง ความเข้าใจการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การลวงรู้ เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดักจับกวนข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งแสปมเมลโดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

1.6.4 ความผิด หมายถึง การละเมิด ปลอมแปลงข้อมูลคอมพิวเตอร์ การเผยแพร่เนื้อหาอันไม่เหมาะสม หรือข้อมูลที่เป็นเท็จ การลวงรู้หรือการพยายามเข้าสู่ระบบโดยไม่ได้รับสิทธิ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น ๆ หรือข้อมูลนั้น ก่อให้เกิดความตระหนกแก่ประชาชนหรือกระทบต่อความมั่นคงของประเทศในทางมิชอบทั้งแบบจงใจและไม่จงใจ

1.6.5 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง การแสดงออกของบุคคลโดยมีพื้นฐานความรู้ทัศนคติ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

1.6.6 ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต หมายถึง บุคคลที่ใช้งานหรือบริการระบบอินเทอร์เน็ตทั่ว ๆ ไป ซึ่งใช้งานเพียงเพื่อความบันเทิง ค้นหาข้อมูล รับส่งข่าวสาร พุดคุยผ่านระบบออนไลน์ ฯลฯ โดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ในระดับขั้นสูงหรือระดับผู้เชี่ยวชาญ

1.7 ประโยชน์ของงานวิจัย

1.7.1 ทำให้ทราบถึงระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.2 ทำให้ทราบถึงความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.3 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.7.4 ทำให้ทราบถึงคุณลักษณะความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.7.5 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 กับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

1.7.6 หน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องเช่น เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล โรงเรียน มหาวิทยาลัย สามารถนำไปผลไปปรับใช้ในการประชาสัมพันธ์หรือเพื่อเป็นแนวทางในการให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร โดยมีแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์
- 2.4 แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์และบริการบนอินเทอร์เน็ต
- 2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต
- 2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์
- 2.7 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560
- 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ ความเข้าใจ

ความหมายของการรับรู้

ทฤษฎีการรับรู้ (Perception Theory) กล่าวคือ การรับรู้ว่าเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ที่สำคัญของบุคคล เพราะการตอบสนองพฤติกรรมใด ๆ จะขึ้นอยู่กับ การรับรู้จากสภาพแวดล้อมของตนและความสามารถในการแปลความหมายของสภาพนั้น ๆ ดังนั้นการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพจึงขึ้นอยู่กับปัจจัย การรับรู้และสิ่งเร้าที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งปัจจัยการรับรู้ประกอบด้วย ประสาทสัมผัสและปัจจัยทางจิต คือ ความรู้เดิม ความต้องการ และเจตคติ เป็นต้น การรับรู้จะประกอบด้วย กระบวนการทั้งหมด 3 ด้าน คือ การรับ สัมผัส การแปลความหมาย

ธัญชนก พิสุทธิธรรม (2551) ได้กล่าวว่าการรับรู้ (Perception) หมายถึง กระบวนการตีความหมายจากสิ่งที่เราพบเห็นในสิ่งแวดล้อม หรือแปลความหมายของมนุษย์ที่ได้จากความรู้สึกสัมผัส เมื่อสิ่งเร้ามากระทบประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งประกอบด้วย การมองเห็นจากดวงตา การได้ยินจากหู การได้

กลืนจากจมูก การชิมรสจากลิ้น และการสัมผัสจากอวัยวะต่าง ๆ ทางร่างกาย โดยจำแนกคัดเลือกวิเคราะห์ ด้วยระบบการทำงานของภาวะร่างกาย เทียบเคียงกับประสบการณ์เดิมในความทรงจำให้กลายเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีความหมาย จดจำ ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม และนำไปใช้ในการรับรู้ต่อไป

สุรางค์ จันทร์เอม (2518: 107) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ไว้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

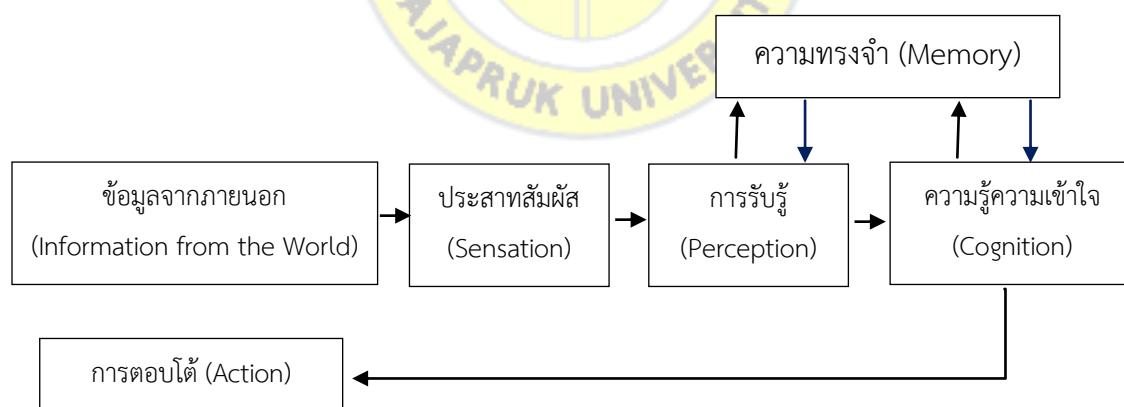
1. การรับรู้ คือ การจัดระบบการรวบรวมและตีความหมายจากการสัมผัส
2. การรับรู้ คือ กระบวนการที่สิ่งมีชีวิตรับเอาเรื่องราวต่าง ๆ โดยอาศัยอวัยวะรับสัมผัสเป็น

สื่อกลาง

3. การรับรู้ คือ กระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองสิ่งเร้า

กระบวนการรับรู้

สถิติ วงศ์สุวรรณค์ (2529: 105) ได้กล่าวถึงการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ การรับรู้ทำให้เกิดการเรียนรู้ ถ้าไม่มีการรับรู้แล้วการเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้สังเกตได้จากกระบวนการดังนี้ สิ่งเร้า ประสาทสัมผัสกับสิ่งเร้า ตีความแล้วรู้ความหมายการรับรู้ เกิดสังเกตเป็นการเรียนรู้ มีความสำคัญต่อเจตคติ อารมณ์และแนวโน้มของพฤติกรรมเมื่อรับรู้แล้วย่อมเกิดความรู้สึกละม่อมพัฒนาเป็นเจตคติ แล้วพฤติกรรมก็ตามมาในที่สุด ก่อให้เกิดแนวความคิดเชิงสร้างสรรค์ที่จะดำเนินการพัฒนา แก้ไขปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เลือกลง และแยกแยะสิ่งเร้ารอบ ๆ ด้านโดยมีกระบวนการรับรู้ดังนี้

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองกระบวนการรับรู้

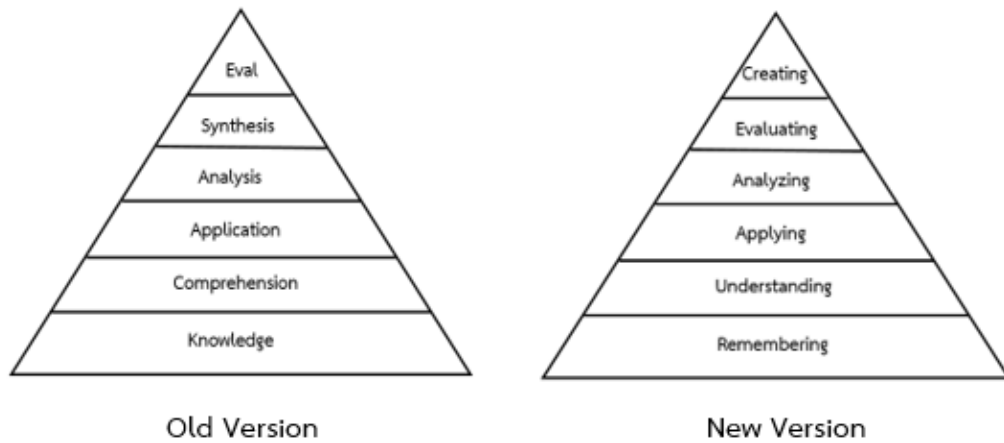
ที่มา: สถิติ วงศ์สุวรรณค์ (2529)

กมลรัตน์ หล้าสูงค์ (2527: 228-239) สรุปว่า การรับรู้แบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

1. การรับรู้ทางอารมณ์ หมายถึง การรับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ
2. การรับรู้ลักษณะของบุคคลต้องอาศัยข้อมูลประกอบกัน
3. การรับรู้ลักษณะทางกายภาพ พฤติกรรม และคำบอกเล่า
4. การรับรู้ภาพพจน์ของกลุ่มบุคคล หมายถึง มโนภาพหรือมโนคติของสิ่งต่าง ๆ ตามที่บุคคลรับรู้ เป็นภาพที่อยู่ในความคิดหรือจินตนาการของบุคคลและบุคคลสามารถบอกลักษณะของภาพเหล่านั้นให้ผู้อื่นทราบได้ด้วย

Schultz, Block, Pilotta (2005) ได้เสนอแนวความคิดทฤษฎีการรับรู้ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การจดจำ (Remembering) หมายถึง พฤติกรรมการรับรู้อย่างยาวนาน และสามารถนำการรับรู้หรือความรู้นั้นกลับมาใหม่ได้หรือการสำนึกได้
2. ความรู้ความเข้าใจ (Understanding) หมายถึง การนึกคิดได้ (อย่างตลกขบขัน) ถ่องแท้ได้โดยการผ่านการพูดคุย การสอน การดูภาพ (Graphic) การสรุป การเปรียบเทียบ ตลอดจนการอธิบายความ
3. การประยุกต์ใช้ (Applying) หมายถึง การนำองค์ความรู้ วิธีการ กระบวนการ ขั้นตอนขององค์ความรู้นั้นไปลงมือดำเนินการหรือนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์
4. การวิเคราะห์ (Analyzing) หมายถึง การคิดการมองอย่างเจาะลึกอย่างละเอียดทุกแง่มุม ทุกประเด็นที่สอดคล้องและที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
5. การประเมิน (Evaluating) หมายถึง การตัดสินใจหรือเกณฑ์วัดซึ่งมีมาตรฐานภายใต้ระบบเดียวกัน
6. การสร้างสรรค์ (Creating) หมายถึง การนำปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดที่สอดคล้องสัมพันธ์กันมาดำเนินการหรือมาปรับปรุงพัฒนา ทำให้เกิดผลผลิตใหม่หรือสิ่งใหม่ขึ้นมา

ภาพที่ 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้

ที่มา: Schultz, Block, Pilotta (2005)

นอกจากนี้ ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์ (2549) ได้กล่าวถึงกระบวนการจัดการความรู้ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้และการเรียนรู้ โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างความรู้หรือแสวงหาความรู้ (Knowledge Creating/Generation) หมายถึง กิจกรรมที่สร้างการรับรู้หรือการสร้างความรู้ใหม่หรือความรู้เดิมที่ยังไม่ได้รับรู้
2. การประมวลความรู้ (Knowledge Codification) หมายถึง การจัดการความรู้ให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้ใช้สามารถเข้าได้อย่างสะดวก
3. การเผยแพร่ความรู้ (Knowledge Distribution) หมายถึง เมื่อได้มีการสร้างความรู้แล้วองค์กรจะทำหน้าที่ประสานงานในการเผยแพร่ หรือแบ่งปันความรู้ทั่วทั้งองค์กรและภายนอกองค์กร
4. การใช้ความรู้ (Knowledge Utilization) หมายถึง การนำคุณค่าของความรู้ที่มีอยู่ไปใช้ประโยชน์ การประยุกต์ความรู้เพื่อสร้างความสามารถและนำไปปฏิบัติให้เกิดผล

และจากการศึกษาของกันยา สุวรรณแสง (อ้างถึงใน พัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ, 2546) ได้กล่าวถึงกระบวนการของการรับรู้ว่าเป็นกระบวนการที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความเข้าใจการคิด การรู้สึก ความจำ การเรียนรู้ และการแสดงพฤติกรรม

ตลอดจนศึกษาของ ลักขณา สรวิวัฒน์ (อ้างถึงใน พัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ, 2546) กล่าวถึงองค์ประกอบของการรับรู้ข่าวสารเกิดขึ้นจาก

1. การสัมผัสหรืออาการสัมผัส
2. ชนิดและธรรมชาติของสิ่งเร้า
3. การแปลความหมายจากอาการสัมผัส
4. การใช้ความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิม เพื่อแปลความหมาย

นอกจากนี้ กัญยา สุวรรณแสง (อ้างถึงใน พัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ, 2546) ยังได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลของการรับรู้ดังนี้คือ

1. ปัจจัยลักษณะของผู้รับรู้ แบ่งเป็น ด้านกายภาพ หมายถึง อวัยวะสัมผัส และด้านจิตวิทยา หมายถึง ความรู้เดิม ความต้องการ ความปรารถนา สภาพจิตใจ สภาวะของอารมณ์ เจตคติ อิทธิพลของสังคม ความตั้งใจที่จะรับรู้และความสนใจ ความสนุกสนานเพลิดเพลินมีผลต่อการรับรู้ แรงจูงใจมีผลต่อการรับรู้คุณค่า และความสนใจจะมีผลต่อการรับรู้ ความดึงดูดในสังคม การสังเกตพิจารณา ความพร้อมหรือการเตรียมพร้อมที่จะรับรู้ การคาดหวัง
2. ปัจจัยลักษณะของสิ่งเร้า แบ่งเป็น สิ่งเร้าภายนอกที่ดึงดูดความสนใจและความตั้งใจ การจัดลักษณะหมวดหมู่ของวัตถุที่เป็นสิ่งเร้า การรับรู้เกี่ยวกับระยะเวลาทาง หรือความลึก

ความหมายของความเข้าใจ

ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นความสามารถในการจับใจความ ซึ่งได้แก่ การแปลการตีความ และขยายความในเรื่องนั้น ผู้ที่มีความเข้าใจจะต้องรู้ความหมายและรายละเอียดของเรื่องนั้นสามารถอธิบายได้ด้วยตนเอง

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526: 16) ให้ความหมายของความเข้าใจว่า เป็นความสามารถในการสื่อสารความหมายของสิ่งที่เรียนรู้ โดยไม่จำเป็นต้องนำไปสัมพันธ์กับสิ่งอื่น ๆ ได้แก่

1. การแปลความ (Translation) สามารถสื่อความหมายของสิ่งที่เรียนรู้แล้ว โดยวิธีสื่อความหมายแบบอื่น ๆ เข้าใจความหมายของความรู้ที่ปรากฏในการสื่อความหมายแบบต่าง ๆ
2. การตีความ (Interpretation) สามารถอธิบายหรือสรุปความเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนรู้
3. การขยายความ (Extrapolation) สามารถพิจารณาถึงสิ่งที่นอกเหนือไปจากเรื่องที่เรียนรู้ทั้งด้านโอกาสที่จะนำไปใช้ ผลที่เกิดขึ้น แนวโน้มในอนาคตต่อไป

ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่าการรับรู้คือ การแปลความ ของสิ่งที่ได้สัมผัสโดยผ่านกระบวนการแปลความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสิ่งนั้น ๆ

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

ความหมายของพฤติกรรม

พฤติกรรมเป็นกิริยาอาการที่แสดงออกของสิ่งมีชีวิตในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ทั้งจากภายนอกและภายใน โดยรูปแบบของพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นเป็นผลมาจากการทำงานร่วมกันของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

อารีย์ พันธมณี (2534, 15-16) ได้ให้ความหมายของคำว่า พฤติกรรม (Behavior) ว่า หมายถึง กิจกรรมหรือการกระทำของอินทรีย์ ที่บุคคลสามารถสังเกตเห็นได้ รู้ได้ หรือใช้เครื่องมือวัดหรือตรวจสอบได้ พฤติกรรมแบ่งออกเป็น

1. พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่สามารถมองเห็นสังเกตได้จากภายนอกมี 2 ลักษณะ คือ

1.1 พฤติกรรมแบบ Molar เป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นด้วยตาเปล่า โดยไม่ต้องอาศัย เครื่องมือวัดและตรวจสอบ

1.2 พฤติกรรมแบบ Molecular เป็นพฤติกรรมที่ต้องอาศัย เครื่องช่วยในการสังเกตเช่น การไหลเวียนของโลหิต การเดินของหัวใจ

2. พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) เป็นพฤติกรรมที่สามารถเห็นได้ชัดเจนด้วยตา จำต้องใช้เครื่องมือวัดและตรวจสอบพฤติกรรมภายใน นั่นก็คือความรู้สึก (Feeling) การรับรู้ (Perceiving) การจดจำ (Remembering) การคิด (Thinking) และการตัดสินใจ (Decision Making)

สุชา จันทร์เอม (2534) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมว่า เป็นกิจกรรม หรือการกระทำต่าง ๆ ของสิ่งมีชีวิต ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมที่แสดงออกภายนอก (Overt Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ผู้อื่นสังเกตเห็นได้ชัดเจน เช่น การหัวเราะ การร้องไห้ การเดิน การเคลื่อนไหวของร่างกายและอื่น ๆ

2. พฤติกรรมที่แสดงออกภายใน (Covert Behavior) อาจสังเกตยากต้องใช้เครื่องมือช่วยในการสังเกต เช่น การคิด การรับรู้ อารมณ์และอื่น ๆ

กระบวนการทางพฤติกรรม

วิมลสิทธิ์ หรยางกูร (2549) ได้กล่าวถึงกระบวนการทางพฤติกรรมไว้ว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อมกายภาพนั้น เกิดกระบวนการทางพฤติกรรม ที่แสดงถึงลักษณะเฉพาะ

ทางพฤติกรรม อาจจำแนกขั้นตอนของกระบวนการทางพฤติกรรมตามลักษณะทางพฤติกรรมที่เด่นชัด และมีความเฉพาะพอต่อการจำแนกออกได้เป็น 3 กระบวนการย่อยดังนี้

1. กระบวนการรับรู้ (Perception) คือ กระบวนการที่รับข่าวสารจากสภาพแวดล้อมโดยผ่านทางระบบประสาทสัมผัส กระบวนการนี้จึงรวมการรู้สึก (Sensation) ด้วย

2. กระบวนการรู้ (Cognition) คือ กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางจิตที่รวมการเรียนรู้ การจำ การคิด กระบวนการทางจิตดังกล่าวย่อมรวมถึงการพัฒนาด้วย กระบวนการรู้จึงเป็นกระบวนการทางปัญญาพร้อมกันในกระบวนการรับรู้และกระบวนการรู้ นี้ เกิดการตอบสนองทางด้านอารมณ์เกิดกระบวนการทางด้านอารมณ์ (Affect) ทั้งกระบวนการรับรู้กระบวนการรู้และกระบวนการทางอารมณ์ เป็นพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior)

3. กระบวนการเกิดพฤติกรรมในสภาพแวดล้อม (Spatial Behavior) คือ กระบวนการที่บุคคลมีพฤติกรรมเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมผ่านการกระทำเป็นที่สังเกตได้จากภายนอก เป็นพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior)

การประเมินพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2543: 61-62) กล่าวว่า การประเมินพฤติกรรมจะทำให้สามารถวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ในสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทำให้เกิดความเข้าใจในพฤติกรรม โดยวิธีการประเมินพฤติกรรมสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1. วิธีการประเมินโดยตรง (Direct Methods of Assessment) เป็นวิธีที่สามารถบอกถึงลักษณะของพฤติกรรมโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการตีความ ประกอบด้วย

- 1.1 การสังเกตพฤติกรรม (Observation)
- 1.2 การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของตนเอง (Self-Monitoring)
- 1.3 การวัดผลที่เกิดขึ้น (Measurement of Product)
- 1.4 การวัดทางสรีระ (Physiological Measures)

2. วิธีการประเมินทางอ้อม (Indirect Methods of Assessment) เป็นวิธีที่ต้องผ่านกระบวนการตีความซึ่งต้องขึ้นอยู่กับความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) ประกอบด้วย

- 2.1 การสัมภาษณ์ (Interview)
- 2.2 การรวบรวมข้อมูลจากผู้อื่น (Information from Other People)
- 2.3 การรายงานตนเอง (Self-Report)

ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่า พฤติกรรมเป็นการตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมที่เข้ามากระตุ้นผ่านทางกระบวนการรับรู้และการเรียนรู้ที่ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็นพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) และพฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นการศึกษาพฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) ของประชาชนต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์

ได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่าคอมพิวเตอร์ไว้เป็นดังนี้

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2548: 26) ได้กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) หมายถึง อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Device) ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการกับข้อมูล (Data) ทั้งตัวเลข ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์อื่นที่ใช้แทนความหมายในสิ่งต่าง ๆ โดยปฏิบัติงานภายใต้การควบคุมของคำสั่งที่อยู่ในหน่วยความจำของคอมพิวเตอร์เอง เพื่อทำการคำนวณและแสดงผลหรือออกทางอุปกรณ์แสดงผล

วาสนา สุขกระสานติ (2540: 3) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) คือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Device) ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการจัดการกับข้อมูลที่อาจเป็นได้ทั้งตัวเลข ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์อื่นที่ใช้แทนความหมายในสิ่งต่าง ๆ โดยคุณสมบัติที่สำคัญของคอมพิวเตอร์คือการทำงานที่กำหนดชุดคำสั่งล่วงหน้าได้หรือโปรแกรมได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) หมายถึง อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่มนุษย์คิดค้นและประดิษฐ์ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกในงานด้านต่าง ๆ เช่น งานด้านการคำนวณ การออกแบบ การเก็บข้อมูล งานประมวลผลค่า โดยสามารถเขียนโปรแกรมหรือชุดคำสั่งให้คอมพิวเตอร์ได้ทำงานตามขั้นตอนที่กำหนดและทำการประมวลผลออกมาตามความต้องการได้

การประยุกต์ใช้งานคอมพิวเตอร์

คอมพิวเตอร์ได้เข้ามามีบทบาทในด้านการทำงาน ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานในหลาย ๆ ด้าน โดยสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. การใช้คอมพิวเตอร์ในงานสำนักงาน เช่น ใช้ในการจัดเตรียมเอกสาร การใช้ในการกระจายเอกสาร เป็นการกระจายสารสนเทศไปยังผู้ใช้ต่าง ๆ ใช้ในการจัดเก็บและการสืบค้นเอกสาร การจัดเตรียมสารสนเทศในลักษณะเป็นภาพหรือลักษณะเป็นเสียง

2. การใช้คอมพิวเตอร์ในธุรกิจธนาคาร เช่น ด้านบริการลูกค้า คอมพิวเตอร์ช่วยในการฝากถอนเงิน ทำให้ลูกค้าสามารถฝากถอนได้ต่างสาขา โดยไม่ต้องเสียเวลารอนาน นับว่าช่วยลดจำนวนงานของพนักงาน และลูกค้าได้รับบริการรวดเร็วยิ่งขึ้น

3. การใช้คอมพิวเตอร์ในงานด้านสาธารณสุข เช่น ใช้ในการคิดเงิน หรือในการบันทึกข้อมูลของผู้ป่วย การวิจัยหรือวินิจฉัยโรค เป็นต้น

4. การใช้คอมพิวเตอร์ในงานด้านการศึกษา เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการสอน ใช้ในการศึกษาทางไกล ใช้ในระบบเครือข่ายการศึกษา ใช้ในงานห้องสมุด ในห้องปฏิบัติการต่าง ๆ หรือสืบค้นข้อมูลทางวิชาการ

5. การใช้คอมพิวเตอร์ในวงการอุตสาหกรรมทั่วไป คอมพิวเตอร์สามารถใช้ในการควบคุมการผลิตสินค้า ควบคุมคุณภาพของสินค้า และตรวจสอบปริมาณความถูกต้อง ทำให้การดำเนินงานมีความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

การประยุกต์ใช้อินเทอร์เน็ต (Internet)

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของอินเทอร์เน็ต (Internet) ไว้ดังนี้

บุพผชาติ ทัพหิกรณ์ (2546) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) หมายถึง โครงสร้างทางกายภาพของเครือข่ายที่ประกอบไปด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนเชื่อมโยงต่าง ๆ ของเครื่องผู้ใช้บริการ (Client) และเครื่องผู้ให้บริการ (Server)

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2548) ได้กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต มาจากคำว่า Inter Connection Network ซึ่งหมายถึง เครือข่ายของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ระบบต่าง ๆ ที่ได้ทำการเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

วาสนา สุขกระสานติ (2540) ได้กล่าวว่า อินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายซึ่งเป็นที่รวมของเครือข่ายย่อย ๆ หรือกล่าวได้ว่าเป็นเครือข่ายของเครือข่าย (Network of Network) ซึ่งสื่อสารกันได้โดยใช้โปรโตคอลแบบทีซีพี/ไอพี (TCP/IP) ซึ่งทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์ต่างชนิดกัน เมื่อนำมาใช้ในเครือข่ายแล้วสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้

นพดล อินนา (2549) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต มาจากคำว่า Inter Connection Network ซึ่งเป็นระบบเครือข่าย (Network) ที่เชื่อมโยงเครือข่ายไว้มากมายหลากหลายเครือข่ายทั่วโลกไว้ด้วยกัน

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีการเชื่อมต่อเครือข่ายหลาย ๆ เครือข่ายไว้ด้วยกันโดยใช้โปรโตคอลแบบทีซีพี/ไอพี (TCP/IP) ทำให้สามารถสื่อสารข้อมูลถึงกันได้ทั่วโลก

การประยุกต์อินเทอร์เน็ตใช้ในการทำงาน

1. จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail: E-Mail) คือ จดหมายหรือข้อความที่ส่งถึงกันผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ โดยการนำส่งจดหมายได้ทำการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยจากบุรุษไปรษณีย์มาเป็นผ่านโปรแกรมทางคอมพิวเตอร์ เปลี่ยนจากการใช้เส้นทางมาเป็นสายสื่อสารที่เชื่อมระหว่างเครือข่าย ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดทั้งเวลาและประหยัดค่าใช้จ่าย

2. การใช้เครื่องจากระยะไกล (Telnet) เป็นโปรแกรมประยุกต์สำหรับเข้าใช้เครื่องที่เชื่อมต่ออยู่กับระบบอินเทอร์เน็ตจากระยะไกล ช่วยให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถเข้าถึงหรือนั่งทำงานอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ของตนเอง และสามารถเข้าไปใช้คอมพิวเตอร์เครื่องอื่นที่อยู่ในสถานที่ที่มีความแตกต่างกันภายในเครือข่ายได้

3. การถ่ายโอนข้อมูล (File Transfer Protocol) ช่วยให้ผู้ใช้สามารถถ่ายโอนข้อมูลจากเครือข่ายที่เปิดบริการสาธารณะให้ผู้ใช้ภายนอกสามารถถ่ายโอนข้อมูลต่าง ๆ เช่น ข่าวสารประจำวัน บทความ เกม และซอฟต์แวร์ต่าง ๆ เป็นต้น

4. การพูดออนไลน์ (Chat) เป็นบริการที่ช่วยให้ผู้ใช้งานสามารถคุยโต้ตอบกับผู้อื่น ๆ ที่ทำการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในเวลาเดียวกัน โดยการพิมพ์ข้อความผ่านทางแป้นพิมพ์เสมือนกับการคุยกันตามปกติ แต่จะเป็นการคุยผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์แทน

5. การสืบค้นข้อมูล (Search Engine) ผู้ใช้สามารถค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด ๆ หรือข้อมูลใด ๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว เนื่องจากอินเทอร์เน็ตมีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทำการจัดเก็บข้อมูลไว้เผยแพร่ไว้มากมาย ช่วยให้ประหยัดเวลา ประหยัดค่าใช้จ่ายในการค้นหาข้อมูลได้มาก

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์และบริการบนอินเทอร์เน็ต

วิวัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการดำเนินชีวิตของคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนำเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์ผสมผสานกับการสื่อสาร ทำให้กระบวนการสารสนเทศรูปแบบใหม่นี้กระจายไปทั่วโลกได้อย่างรวดเร็วและมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (John Naisbitt (1984) อ้างถึงใน สุกัญญา สุตบรรทัด 2539: 7-10)

การสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์ (Computer-Mediated Communication: CMC) หมายถึง ระบบการสื่อสารข้อมูล ทั้งที่เป็นข้อความ ภาพ สัญลักษณ์ และเสียงระหว่างคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งไปสู่

คอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่งหรือหลาย ๆ เครื่องในเวลาเดียวกัน โดยใช้สื่อกลางคือ ระบบโทรคมนาคม (Telecommunication System) เช่น โทรศัพท์ โทรสาร เคเบิลใยแก้ว หรือ ดาวเทียม เป็นต้น

Rogers Everett (1983) (อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ, 2543: 104) ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับ Computer-Mediated Communication: CMC หรือการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์ ว่าเป็นมณฑลการศึกษาด้านการสื่อสารที่เริ่มก่อตัวและเติบโตเป็นสาขาวิชาที่แยกออกจากสังคมวิทยา จิตวิทยา และวาทวิทยา ประมาณปี ค.ศ. 1650 เนื่องจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์และผลกระทบของสื่อใหม่เหล่านี้เริ่มดึงดูดความสนใจของนักวิจัย ทำให้ช่วงทศวรรษที่ 1960 การศึกษาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในสาขา New Media ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางการวิจัยด้านการสื่อสาร ที่ศึกษาเกี่ยวกับสื่อใหม่ที่แตกต่างไปจากการวิจัยด้านสื่อมวลชนอื่น ๆ

อีกทั้งคอมพิวเตอร์ได้กลายเป็นช่องทางในกระบวนการสื่อสารที่มีบทบาทและก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและวัฒนธรรมในระดับโครงสร้าง ซึ่งในวงการวิชาการ CMC มีฐานะเป็นสาขาวิชาใหม่ที่เกิดจากความพยายามที่จะศึกษาสื่อใหม่ (New Media Technology) ที่มีความแตกต่างจากสื่อรุ่นก่อนได้แก่

1. CMC เป็นสื่อที่ไม่มีเงื่อนไขในเรื่องของระยะเวลาในการเสนอเนื้อหา ทำให้สามารถใช้สื่อประเภทนี้ได้ตามความต้องการ (Transient)
2. CMC ได้กระจายตัวเองอยู่ทั่ว ๆ ไป (Wide Distributed)
3. CMC เป็นช่องทางในการนำเสนอที่หลากหลาย (Multi-Model)
4. CMC เป็นช่องทางที่ผู้สื่อสารสามารถปรับเปลี่ยนข้อความ เนื้อหาได้ตามความเหมาะสม (Manipulation of Content)
5. CMC เป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เป็นสากล (Universal Medium) กล่าวคือ สามารถทำการแปลง (Transformations) ข่าวสารที่ใช้สื่อสารอย่างสากลเหมือนเครื่องรับและส่งข่าวสารชนิดอื่น ๆ

Rice (1994) ได้วิเคราะห์ถึงศักยภาพของการสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์ โดยเปรียบเทียบจากคุณสมบัติในการสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

1. ความเป็นอิสระจากกฎเกณฑ์และข้อจำกัด (Freedom of Constraints) เช่น การกำหนดสถานะของผู้ส่งสาร การผูกขาดความเจ้าของสื่อ การไม่สามารถเลือกกลุ่มผู้รับสารเฉพาะเป้าหมายได้ การกำหนดช่วงเวลาในการรับข่าวสาร หรือการไม่สามารถเรียกคืนข้อมูลได้ เป็นต้น
2. ขอบเขตการสื่อสาร (Mode of Technical Bandwidth) ซึ่งหมายถึงระยะทางระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร หรือเนื้อหาที่สามารถนำเสนอได้หลายลักษณะ ทั้งที่เป็นคำพูด สัญลักษณ์ หรือเสียง

3. การสนองตอบและปฏิสัมพันธ์ (Feedback and Interactivity) ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร สามารถเกิดขึ้นได้โดยสะดวก และระยะเวลาอันรวดเร็ว

4. การติดต่ออย่างเป็นเครือข่าย (Network Flows) ซึ่งมีผลต่อการกระจายตัว รวมทั้งการเข้าถึง สื่อ และข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงกัน

การสื่อสารด้วยคอมพิวเตอร์ที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือ อินเทอร์เน็ต (Internet) ซึ่งย่อมาจากคำว่า Interconnecting กับ Network เครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นไม่มีศูนย์กลาง ไม่มีแม่ข่ายเหมือนกับเครื่องคอมพิวเตอร์ในระบบอื่น ดังนั้นสื่ออินเทอร์เน็ตจึงเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สามารถเชื่อมโยงเครื่องคอมพิวเตอร์ต่างระบบต่างชนิดจากที่ต่าง ๆ ทั่วโลกเข้าไว้ด้วยกัน โดยอาศัยหลักเกณฑ์มาตรฐานเดียวกัน ที่ครอบคลุมกระบวนการสื่อสารไปมาระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์คือ โพรโตคอล TCP/IP (Transmission Control Protocol/ Internet Protocol) ซึ่งทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งหลายสามารถติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูลถึงกันได้โดยสะดวก รวดเร็ว ไม่ว่าข้อมูลเหล่านั้นจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม อาจเป็น ตัวอักษร ข้อความ ภาพ หรือเสียง จึงทำให้สื่ออินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีเครือข่ายขนาดใหญ่ ครอบคลุมทุก ประเทศทั่วโลก จนมีผู้กล่าวว่า เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็น “เครือข่ายของเครือข่าย” (Network of Network) ซึ่งเปรียบเสมือนการรวมห้องสมุดของสรรพวิชาและตำราต่าง ๆ มาไว้ด้วยกัน ในลักษณะที่เป็นระบบเปิด เพื่อครอบคลุมผู้ใช้ทั่วโลก

อินเทอร์เน็ตเป็นรูปแบบการสื่อสารที่เกิดจากการปฏิวัติทางโทรคมนาคมที่ทำให้การสื่อสารเป็น ปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่ Agee, Warren K., Ault Phillip และ Emery Edwin H. (1982) ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์เรายังมีความต้องการขั้นพื้นฐานอีกอย่าง นอกเหนือไปจากความต้องการทางด้านร่างกาย ในเรื่องของอาหารและที่อยู่อาศัย สิ่งนั้นก็คือความต้องการที่จะสื่อสารกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความจำเป็นในด้านการสื่อสารเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐาน เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด (เสถียร เขยประทับ, 2536) และการสื่อสารก่อให้เกิดความสามัคคี (Connected) ความร่วมมือกัน และความเข้าใจกัน ในเป้าหมายบางอย่าง ทั้งนี้เพราะการสื่อสารของมนุษย์คือ การกระทำเพื่อทำการแบ่งปันข่าวสาร (An Act of Sharing) ได้เปลี่ยนเป็นการสื่อสารที่แบ่งปันข่าวสารที่มาอยู่ร่วมกัน เชื่อมต่อกันเป็นโครงสร้าง ทำให้ระยะทางจากสภาพภูมิศาสตร์ที่เป็นจริงกับการสื่อสารเป็นการสื่อสารที่ร่นระยะทางกับเวลา (Space and Time) ในการรับส่งข้อมูลข่าวสารที่มีผลต่อเส้นทางการสื่อสาร (Communications Traffic) และอื่น ๆ

อริปตย์ คลีสุนทร (2540) ได้ให้ความหมายของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่า เป็นเสมือนระบบ เครือข่ายทางเดินข้อมูลสารสนเทศ ซึ่งมีระบบเชื่อมโยงและมีระบบแจกจ่ายจากแต่ละจุดย่อยเล็ก ๆ ไปยัง จุดใหญ่ หรือจากจุดใหญ่ไปยังจุดย่อย ๆ ซึ่งเปรียบเสมือนการรวมห้องสมุดของสรรพวิชา และตำราต่าง ๆ

มาไว้ด้วยกัน ระบบนี้ยังถือเป็นการทดสอบความสามารถของมนุษย์ในการพัฒนาระบบใหญ่มหาศาสตร์ ที่เป็นระบบเปิดเพื่อครอบคลุมผู้ใช้ทั่วโลก

ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นลักษณะสังคมที่เรียกว่า “Virtual Communication” หรือ “Virtual Society” เป็นการใช้งานบนระบบเครือข่ายดิจิทัลที่อยู่ใน “Cyberspace” ของวิลเลียม กิบสัน (William Gibson) ที่ข้อมูลข่าวสารเป็นการเคลื่อนไหวที่ประกอบด้วย ข้อความภาพและเสียงมารวมกัน เป็นองค์ประกอบใหม่ในลักษณะสื่อผสมที่ต้องคำนึงถึงความเป็นจริงที่เห็นเป็นรูปทางกายภาพกับความ เป็นจริงที่ได้จากการมองเห็นในการสื่อสาร (Otte, 2002 อ้างถึงใน เรวัตี คงสุภาพกุล, 2539)

สามารถสรุปลักษณะพิเศษของอินเทอร์เน็ตได้ดังต่อไปนี้

1. Interactivity หรือการโต้ตอบได้ทันที ถือเป็นลักษณะเด่นที่สุดของอินเทอร์เน็ต คำว่า Interactivity ในความหมายของนักวิชาการด้านคอมพิวเตอร์คือ การที่ผู้ใช้มีปฏิสัมพันธ์กับคอมพิวเตอร์ หรือการใช้คอมพิวเตอร์นั่นเอง ส่วนในความหมายของนักสื่อสาร Williams, Rice และ Rogers (1988) ได้ให้ความหมายของคำว่า Interactivity คือ การสื่อสารโต้ตอบกันระหว่างผู้สื่อสาร เป็นระดับของการ สื่อสารที่ผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการสื่อสารควบคุม และแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน

2. Multimedia หรือสื่อประสม เป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่มีการผสมผสานระหว่าง ข้อความตัวอักษร (Text) กราฟิก (Graphics) เสียง (Sound) วิดีโอ (Video) และภาพเคลื่อนไหว (Animation) นอกจากนี้ได้การพัฒนาไปถึงขั้นการถ่ายทอดสดภาพและเสียงผ่านทาง www ในปัจจุบัน สื่อประสมเป็นลักษณะสำคัญบน www ที่นักการตลาดนำมาใช้ในการโฆษณาเพื่อทำให้เกิดความสนใจ และดึงดูดลูกค้าได้มากขึ้น

3. Hypertext หรือข้อความหลายมิติ เป็นลักษณะเฉพาะตัวที่ทำให้การนำเสนอข้อมูลบน อินเทอร์เน็ตแตกต่างไปจากสื่ออื่น ๆ Hypertext เป็นรูปแบบของการเชื่อมโยงข้อมูลบนเครือข่าย เอกสาร ที่เป็น Hypertext มักมีการใช้ Hyperlinks ซึ่งอาจจะเป็นตัวอักษร ข้อความ หรือ รูปภาพที่สามารถเชื่อม ต่อไปยังเว็บไซต์อื่นหรือจุดอื่น ๆ ภายในเอกสารเดียวกัน Ted (1999) เป็นผู้ใช้คำว่า Hypertext เป็นคน แรก ได้กล่าวว่า Hypertext ทำให้สามารถสร้างงานเขียนรูปแบบใหม่ ซึ่งสามารถแสดงโครงสร้างของงาน เขียนได้ดีกว่า ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านตามลำดับใดก่อนก็ได้ ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่สามารถทำได้ มีนักเขียน หลายคนกล่าวว่า Hypertext เป็นเสมือนการเลือกรูปแบบการเชื่อมโยงความคิดภายในสมองของมนุษย์ (Berk and Devlin, 1990 อ้างถึงใน Severin and Tankard, 2001)

4. Anonymity หรือการปิดบังตัวตน เป็นลักษณะที่สำคัญของอินเทอร์เน็ตอีกประการหนึ่งบน โลกไซเบอร์ ที่ไม่สามารถระบุได้ว่าใครเป็นใครในโลกแห่งความจริง ทำให้ผู้ใช้สามารถปิดบังหรือไม่เปิดเผย

ตัวตนที่แท้จริงและยังสามารถปรับเปลี่ยนตัวตนหรืออัตลักษณ์ได้ตลอดเวลา การปิดบังตัวตนนี้มีทั้งผลดีและผลเสีย ผลดีก็คือเป็นการป้องกันตัวเองจากภัยบนโลกของอินเทอร์เน็ต เพราะการใช้ข้อมูลความจริงเกี่ยวกับตนเองในท้องถิ่นหรือการบอกข้อมูลส่วนบุคคลในเว็บไซต์ต่าง ๆ อาจทำให้ผู้ที่มีเจตนาร้ายนำข้อมูลเหล่านั้นไปใช้ในทางมิชอบได้ ส่วนผลเสียก็คือ ผู้ที่มีเจตนาร้ายอาจแฝงตัวเข้ามาล่อลวงผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้เช่นกัน และด้วยคุณลักษณะเฉพาะของอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะพิเศษทางเทคโนโลยีหลายประการ ตัวอย่างเช่น

1. การไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารอันข้ามพรมแดน และข้ามอำนาจการควบคุมในระดับชาติ
2. การที่อำนาจในการควบคุมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารใด ๆ อยู่ในมือของผู้ใช้มากที่สุด
3. การที่ผู้จัดทำเนื้อหาไม่จำเป็นต้องอาศัยตัวกลาง (Mediator) ในการนำเสนอเนื้อหาต่อผู้รับในวงกว้าง
4. ลักษณะปฏิสัมพันธ์ (Interactivity) ในการสื่อสาร
5. การเปลี่ยนรูปแบบการสื่อสารมวลชนให้เป็นการสื่อสารจากหนึ่งไปสู่หลาย (One to Many) เป็นหลายสู่หลาย (Many to Many)

อินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นสื่อทางเทคโนโลยีรูปแบบใหม่ ผู้ใช้ทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารได้ทั่วโลก และอินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นช่องทางหนึ่งที่สังคมโลกได้ให้ความนิยมในการใช้บริการ ทั้งในด้านหน้าที่การทำงาน การศึกษา การพักผ่อนหย่อนใจ ความบันเทิง การหาเพื่อนในการสนทนา และยอมเป็นเรื่องธรรมดาเมื่อมีคนเข้ามาเกี่ยวข้อง ก็ยอมมีทั้งเรื่องดีและไม่ดี มีผู้ให้โอกาส ผู้แสวงหาโอกาส ฉกฉวยโอกาสไปจนกระทั่งหลอกลวง

อินเทอร์เน็ตสามารถเป็นภัยต่อผู้ใช้ได้เช่นเดียวกับเทคโนโลยีและสื่ออื่น ๆ แต่ภัยจากอินเทอร์เน็ตจะขยายตัวได้รวดเร็วและรุนแรง ก็เพราะว่าอินเทอร์เน็ตเปรียบเสมือนห้องสมุดขนาดใหญ่ที่ไม่ได้มีการควบคุมและจัดระบบเนื้อหาจากส่วนกลาง ดังนั้นขณะที่อินเทอร์เน็ตให้ข้อมูลที่มีคุณภาพสูงและรวดเร็ว ก็มีโอกาสที่จะให้ข้อมูลที่ผิดพลาดหรือไม่เที่ยงตรงได้เช่นกัน เนื่องจากเป็นระบบที่ปราศจากการควบคุมและกลั่นกรอง อินเทอร์เน็ตจึงเป็นแหล่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนเข้าถึง สื่อที่ไม่เหมาะสม ได้ง่ายยิ่งขึ้น ซึ่งเนื้อหาที่รุนแรงหรือลามกนั้นอาจจะส่งผลกระทบต่อทัศนคติและพฤติกรรมของผู้ใช้ได้ (Michelet & Wingo, 2003.)

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ถือเป็นมาตรการ การกำกับดูแลอินเทอร์เน็ตอีกทางหนึ่งโดยภาครัฐ จึงจำเป็นต้องนำแนวคิดเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการอธิบาย ได้มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตว่าเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน และมีประเด็นที่โต้แย้งเป็นอย่างมากในการออกกฎหมายหรือมาตรการต่าง ๆ ในการควบคุมเพื่อให้มีความยุติธรรมและไม่ละเมิดต่อสิทธิของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ในขณะที่เดียวกันก็ต้องไม่กระทบต่อสังคม การเมือง วัฒนธรรม โดยมีการแบ่งแยกความคิดเห็นเกี่ยวกับการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตของรัฐบาลออกเป็น 2 กลุ่ม (รจิตลักษณ์ แสงอุไร, 2549) ดังนี้

1. กลุ่มแรก มองว่า การควบคุมอินเทอร์เน็ต คือ การเซ็นเซอร์สื่อ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการปิดกั้นเสรีภาพ และเป็นการตีกรอบในการสื่อสาร การสร้างกฎระเบียบขึ้นมาควบคุมเป็นเรื่องที่ไร้สาระ ปิดกั้นเสรีภาพในการแสดงออกของปัจเจกบุคคล ทำให้การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตไม่สามารถแพร่หลายทั่วโลกได้อย่างเสรี ขาดพื้นที่สาธารณะสำหรับประชาชนในการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล

2. กลุ่มที่สอง มองว่า การเปิดเสรีในการส่งข้อมูลข่าวสารอย่างไร้ขีดจำกัด อาจทำให้เกิดการก่ออาชญากรรมทางอินเทอร์เน็ตได้โดยง่าย หากไม่มีมาตรการควบคุมดูแล อาจเป็นการบ่อนทำลายสังคม ความมั่นคงของประเทศ และวัฒนธรรมอันดีงาม

การเติบโตของบริการอินเทอร์เน็ต ก่อให้เกิดข้อถกเถียงในเชิงนโยบายหลายประการ ประเด็นที่สำคัญประเด็นหนึ่งที่เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลกก็คือ รูปแบบที่เหมาะสมในการกำกับดูแลบริการอินเทอร์เน็ตที่ต้องเป็นไปอย่างเข้มงวดหรือควรมีการกำกับดูแลตามกรอบการกำกับดูแลอินเทอร์เน็ตซึ่งไม่เข้มงวดมากนัก หรือควรมีกรอบการกำกับดูแลแบบใหม่โดยเฉพาะ ให้เหมาะสมกับสื่ออินเทอร์เน็ตที่มีความเสรี โดยไม่ไปกระทบกับสิทธิ เสรีภาพของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

การควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตมีลักษณะของความเป็นสื่อเช่นเดียวกับสื่ออื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ แต่ในเรื่องของการกำกับดูแลหรือควบคุมจะมีความยุ่งยากและมีความซับซ้อนมากกว่า จากเหตุผลหลัก 3 ประการ คือ จำนวนผู้ผลิตเนื้อหา ความกระตือรือร้น และขอบเขตของอินเทอร์เน็ต เพราะทุกคนที่เป็นผู้ใช้สามารถเป็นผู้ผลิตเนื้อหาหรือเนื้อหาความได้เอง ในขณะเดียวกันไม่ใช่เป็นเรื่องที่ยากที่บุคคลธรรมดาทั่วไปจะสามารถสร้างเว็บไซต์ของตนเองขึ้นมา และนำข้อความ เสียง ภาพ หรือภาพเคลื่อนไหวที่

ตนเองต้องการมาลงในเว็บไซต์นั้น กรณีที่ไม่ใช่เว็บไซต์ของตนเอง ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตก็ยังมีโอกาสเป็นผู้ผลิตเนื้อความได้ในรูปแบบของการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การตั้งกระทู้ หรือการแสดงความคิดเห็นบนกระดานรับความคิดเห็นต่าง ๆ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการดูแลควบคุมเนื้อความบนอินเทอร์เน็ตก็คือ การดูแลควบคุมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวนถึง 300 ล้านคนและจะมีจำนวนมากยิ่งขึ้นไปกว่านี้ในอนาคต (พิรุมา พันธุ์ทวี และคณะ, 2544)

ในปัจจุบันจำนวนเว็บไซต์ที่มีการเผยแพร่เนื้อหาหรือภาพที่ไม่เหมาะสมหรือขัดต่อจริยธรรมศีลธรรม (Pornography/ Indecent Content) มีอยู่เป็นจำนวนมากมาย ข้อความ และภาพต่าง ๆ ที่เสื่อมศีลธรรมอย่างที่สุด ก็สามารถพบได้ในอินเทอร์เน็ต ยิ่งไปกว่านั้นภาพลามกอนาจารที่พบบางภาพ ยังเป็นภาพที่มีการตัดต่อโดยใช้ภาพใบหน้าของนักแสดงมาตัดต่อ ซึ่งเป็นการหมิ่นประมาทและทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการออกกฎหมายที่เรียกว่า “Communication Decency Act 1996” ออกมาห้ามมิให้มีการนำเสนอเนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรมออกมาบนอินเทอร์เน็ตซึ่งก่อให้เกิดความตื่นตัวเป็นอย่างมาก

นอกจากการเผยแพร่เนื้อหาหรือรูปภาพลามกอนาจารแล้ว ยังมีกรณีล่อลวงโดยการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในการล่อลวง ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ โดยรูปแบบของการล่อลวงมักจะอาศัยการพูดคุยผ่านห้องสนทนาต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วไปตามเว็บไซต์ต่าง ๆ หรือรูปแบบของแอปพลิเคชันที่มีอยู่หลากหลายทั้งในส่วนของสมาร์ตโฟนหรือแท็บเล็ต ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในปัจจุบัน ผู้ล่อลวงจะพยายามเข้ามาตีสนิทเพื่อล่อลวงให้คู่สนทนาเกิดความไว้วางใจ จนยอมให้พบปะ ซึ่งจะนำไปสู่การล่อลวงในที่สุด และการควบคุมการเข้าถึงเว็บไซต์บางประเภทบนอินเทอร์เน็ต ก็มีสาเหตุหลักมาจากความต้องการในการปกป้องเด็กและเยาวชนให้ห่างไกลจากเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม เพราะอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางการสื่อสารที่เข้าถึงเด็กและเยาวชนได้ง่าย โดยมีเนื้อหาที่หลากหลายในอินเทอร์เน็ตอันได้แก่ เนื้อหาที่ขัดต่อศีลธรรมจริยธรรม เนื้อหาที่มีความรุนแรง หรือเนื้อหาลามกอนาจาร แม้ว่าการกลั่นกรองเนื้อหาหรือภาพบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก เนื่องจากผู้ใช้โดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ผลิตเนื้อหาเองได้ เมื่อผลิตเนื้อหาแล้วสามารถส่งไปยังผู้รับก็รายก็ได้ โดยไม่ทำให้มีการสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการส่งต่อ เพราะสามารถส่งไปได้ทีละหลาย ๆ คน การตัดต่อหรือทำซ้ำเนื้อหา ภาพ และภาพเคลื่อนไหวในโลกดิจิทัล สามารถทำได้ง่ายและไม่ได้ทำให้คุณภาพของสำเนาคุณภาพลดลง ต่างจากการทำสำเนาเทปหรือวีดีทัศน์ ด้วยลักษณะดังกล่าวคือ มีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ สามารถรับส่งได้รวดเร็วและกว้างไกลครอบคลุมได้ทั่วโลก อินเทอร์เน็ตจึงถูกใช้เป็นสื่อในการกระทำความผิดที่ยากแก่การตรวจจับ ไม่ว่าจะเป็นการตรวจจับเนื้อหา การตรวจจับผู้ผลิต ผู้รับ ผู้ส่ง ล้วนแล้วแต่สามารถทำได้ยาก

พิรธรอง รามสูต และคณะ (2547) ได้กล่าววว่า กลไกหลักที่ใช้ในการกำกัับดูแลเนื้อหาของ อินเทอร์เน็ต ว่าประกอบด้วยกลไกหลัก 5 ประการคือ

1. กฎหมาย มาตรการ บทลงโทษ (Legal Sanction)
2. การปิดกั้นและกลั่นกรองเนื้อหา (Blocking and Filtering System)
3. กฎ กติกา มารยาท (Codes of Product)
4. สายด่วน (Hotlines)
5. การรู้เท่าทันสื่อ (Media Literacy)

และพบว่าหลาย ๆ ประเทศได้ใช้กลไกดังกล่าวในการกำกัับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น ประเทศสิงคโปร์ ใช้การบังคับด้วยกฎหมาย และการปิดกั้นเนื้อหาที่ไม่ พึงประสงค์ เป็นหลักโดยกระทำผ่าน Singapore Broadcasting Authority (SBA) ประเทศในสหภาพยุโรป (EU) ได้ มีการพัฒนาและรองรับแผนการสร้างอินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัยกว่าใน EU (EU Safer Internet Action Plan) โดยใช้แนวทางในการสร้างวัฒนธรรมแห่งความรับผิดชอบร่วมกันในการใช้อินเทอร์เน็ต สหรัฐอเมริกา ใช้แนวนโยบายที่เปิดกว้างและให้ภาคเอกชนเป็นผู้นำในการกำกัับดูแลกลุ่มของผู้มีส่วนได้ ส่วนเสีย (Stakeholders) เพื่อวางกฎหรือกติกากลางในการกำกัับดูแลเนื้อหาและพฤติกรรมทาง อินเทอร์เน็ต

อย่างไรก็ตามผู้ที่เกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตในเชิงนโยบายยังมีกัที่จะใช้กรอบในการกำกัับดูแล เนื้อหาของสื่อเก่ามาใช้ในการกำกัับควบคุมสื่ออินเทอร์เน็ต โดยมองว่าสื่ออินเทอร์เน็ตก็เป็นสื่ออีกประเภท หนึ่งที่มีผลกระทบต่อประชาชน และอาจจะมีเนื้อหาที่เป็นอันตรายได้ จึงควรที่จะได้รับการควบคุม โดยเฉพาะส่วนที่มีการเปิดรับจากเด็กและเยาวชน ทั้งนี้เพราะเด็กและเยาวชนยังขาดวิจาร์ณญาณในการ พิจารณาเนื้อหาว่าสิ่งใดมีความเหมาะสม หรือสิ่งใดที่ควร จึงทำให้การกำกัับดูแลเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตจึง เป็นเรื่องทีควรให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

2.6 แนวคิดเกี่ยวกับการกระทำคามผิดทางคอมพิวเตอร์

กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ (2560) ได้ให้คำนิยามของคำว่า ลิขสิทธิ์ หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวทีจะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ริเริ่มโดยการใช้สติปัญญา ความรู้ ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะของตนเองในการสร้างสรรค์ โดยไม่ลอกเลียนแบบงานของผู้อื่น โดยงานที่สร้างสรรค์ต้องเป็นงานตามประเภททีกฎหมายลิขสิทธิ์ให้คุ้มครอง โดยผู้สร้างสรรค์จะได้รับ ความคุ้มครองทันทีทีสร้างสรรค์โดยไม่ต้องจดทะเบียน ซึ่งผลงานทีเกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ประเภทต่าง ๆ เช่น งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี วิทยาศาสตร์ หรือศิลปะ เป็นต้น ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์จะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงาน ลิขสิทธิ์ของตนโดยกฎหมาย ลิขสิทธิ์ได้ให้ความคุ้มครองถึงสิทธิของนักแสดง และสร้างสรรค์ด้านเทคโนโลยี เช่น โปรแกรมคอมพิวเตอร์ด้วย ลิขสิทธิ์เป็นผลงานที่เกิดจากใช้สติปัญญา ความรู้ความสามารถ และความวิริยะอุตสาหะ ในการสร้างสรรค์งานให้เกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็น “ทรัพย์สินทางปัญญา” ประเภทหนึ่งที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ ดังนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์จึงควรได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เจ้าของลิขสิทธิ์สามารถหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของตนเองได้ เช่น ทำซ้ำ คือการคัดเลือก ทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ ฯลฯ จากต้นฉบับหรือสำเนา ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน หรือเผยแพร่ต่อสาธารณชน เช่น การแสดง การบรรยาย การจำหน่าย การทำให้ปรากฏด้วยเสียงด้วยภาพ ฯลฯ จากงานที่ได้จัดทำขึ้น เป็นต้น

งานที่กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ให้ความคุ้มครองแก่งานสร้างสรรค์ที่มีลิขสิทธิ์ สามารถจำแนกออกได้เป็น 9 ประเภท (กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์, 2560) ได้แก่

1. วรรณกรรม คือ งานนิพนธ์ที่ทำขึ้นทุกชนิด เช่น หนังสือ จุลสาร สิ่งเขียนสิ่งพิมพ์ ปาฐกถา เทศนา คำปราศรัย สุนทรพจน์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์
2. นาฏกรรม คือ งานเกี่ยวกับการรำ การเต้น การทำท่า หรือการแสดงที่ประกอบขึ้นเป็นเรื่องราว และให้ความหมายรวมถึงการแสดงโดยวิธีใดด้วย
3. ศิลปกรรม คือ งานอันมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลายอย่าง ได้แก่ งานจิตรกรรม งานประติมากรรม ภาพพิมพ์ งานสถาปัตยกรรม ภาพถ่าย ภาพประกอบ หรืองานสร้างสรรค์รูปทรงสามมิติเกี่ยวกับภูมิประเทศ หรือวิทยาศาสตร์ งานศิลปะประยุกต์ ซึ่งรวมถึงภาพถ่ายและแผนผังของงานดังกล่าวด้วย
4. ดนตรีกรรม คือ งานเกี่ยวกับเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อบรรเลงหรือขับร้องไม่ว่าจะมีทำนองและคำร้องหรือมีทำนองอย่างเดียว และให้หมายความรวมถึงโน้ตเพลง หรือแผนภูมิเพลงที่ได้แยกและเรียบเรียงเสียงประสานแล้ว
5. โสตทัศนวัสดุ คือ งานอันประกอบด้วยลำดับของภาพโดยบันทึกลงในวัสดุ ไม่ว่าจะมึลักษณะอย่างใดอันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น และให้หมายความรวมถึงเสียงประกอบงานนั้นด้วย เช่น วีดีโอเทป วีซีดี ดีวีดี แผ่นเลเซอร์ดิสก์ที่บันทึกข้อมูลประกอบด้วยลำดับของภาพหรือภาพและเสียงอันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก

6. ภาพยนตร์ คือ โสตทัศนวัสดุอันประกอบด้วยลำดับของภาพซึ่งสามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์หรือสามารถบันทึกลงบนวัสดุอื่นเพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้แบบภาพยนตร์ และเสียงประกอบภาพยนตร์

7. สิ่งบันทึกเสียง คือ งานประกอบด้วยลำดับของเสียงดนตรี เสียงการแสดง หรือเสียงอื่นใด โดยบันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะใด ๆ อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีก โดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่ารวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์หรือเสียงประกอบโสตทัศนวัสดุอย่างอื่น เช่น เทปเพลง แผ่นคอมแพ็คดิสก์ (ซีดี) ที่บันทึกข้อมูลเสียง ทั้งนี้ไม่รวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์ หรือเสียงประกอบโสตทัศนวัสดุอย่างอื่น

8. งานแพร่เสียงแพร่ภาพ คือ งานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียง การแพร่เสียงหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์

9. งานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ

นัยนา เกิดวิชัย (2545: 36) กล่าวว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 7 ได้กำหนดให้ งานบางอย่างไม่ถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายนี้ ได้แก่ “ข่าวประจำวัน และข้อเท็จจริงต่าง ๆ” ข่าวประจำวัน เป็นถ้อยคำบอกเล่าเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาหนึ่งของวันและข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่มีลักษณะเป็นข่าวสารที่นำเสนอต่อสาธารณชน ย่อมเป็นการบอกต่อซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ อันไม่ถือว่าเป็นงานในวรรณคดีแผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ “รัฐธรรมนูญและกฎหมาย” ซึ่งเป็นสิ่งที่ประชาชนทุกคนต้องรู้ จึงไม่สมควรถือว่าเป็นสิ่งที่มีลิขสิทธิ์อันเป็นการจำกัดความรู้ของสังคม “ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง คำชี้แจง และหนังสือโต้ตอบของกระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐหรือของท้องถิ่น” “คำพิพากษา คำสั่ง คำวินิจฉัยและรายงานของทางราชการ” “คำแปลและการรวบรวมสิ่งต่าง ๆ ตาม 1 ถึง 4 ที่กระทรวง ทบวง กรม หรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐหรือของท้องถิ่นจัดทำขึ้น” นอกจากนี้ยังมีงานบางลักษณะซึ่งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 อันถือว่าเป็นงานอันไม่มีลิขสิทธิ์ แต่เป็นงานที่ถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์เช่นกัน งานเหล่านี้ได้แก่ งานที่สิ้นสุดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ งานที่ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์ตามมาตรา 8 งานที่เกี่ยวกับการละเล่นบางอย่าง เช่น การประกวดนางสาวไทย การแข่งขันกีฬา การแข่งม้า เป็นต้น

การคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลิขสิทธิ์เป็นกลุ่มของสิทธิ (Bundle of Rights) ซึ่งประกอบด้วยสิทธิใหญ่ ๆ 2 ประการ คือ สิทธิทางเศรษฐกิจ (Economic Rights) และสิทธิทางศีลธรรม (Moral Rights) กฎหมายได้ให้การคุ้มครองสิทธิที่เรียกว่า “ธรรมสิทธิ” หรือ “สิทธิในทางศีลธรรม” ด้วยโดยกำหนดว่าผู้สร้างสรรค์มีสิทธิที่จะแสดงตนว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และห้ามมิให้มีการบิดเบือน ตัดทอน ดัดแปลง หรือกระทำการให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของผู้สร้างสรรค์ ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะทำซ้ำ คือการคัดลอกเลียนแบบ ทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ ไม่ว่าโดยวิธีใด ในส่วนอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วนและดัดแปลงคือการทำซ้ำโดยเปลี่ยนรูปแบบ ปรับปรุง แก้ไข เพิ่มเติม หรือจำลองงานต้นฉบับ ในส่วนอันเป็นสาระสำคัญ ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือบางส่วน เจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิสามารถเผยแพร่ต่อสาธารณชน คือ การนำงานสร้างสรรค์ออกเผยแพร่ทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนโดยวิธีต่าง ๆ การให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนางานโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์และสิ่งบันทึกเสียง การให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น และการอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิ โดยจะกำหนดเงื่อนไขหรือไม่ก็ได้ แต่เงื่อนไขที่กำหนดจะเป็นการจำกัดการแข่งขันโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้

แนวทางการคุ้มครองลิขสิทธิ์บนอินเทอร์เน็ต

โดยทั่วไปงานอันมีลิขสิทธิ์อาจถูกนำออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้ 4 ลักษณะดังนี้ (จักรกฤษณ์ วรรณ และ นันทน อินทนนท์, 2550)

1. การเผยแพร่ด้วยการจำหน่าย
2. การเผยแพร่ด้วยการคิดค่าบริการเพื่อเข้าถึงข้อมูล
3. การเผยแพร่เนื้อหาองงานโดยไม่คิดค่าตอบแทน
4. การเผยแพร่ในระบบดิจิทัลออนไลน์

การเผยแพร่ด้วยการจำหน่าย มักเป็นการจำหน่ายโอนกรรมสิทธิ์วัตถุที่บรรจุนงานอันมีลิขสิทธิ์ เช่น หนังสือ ภาพวาด แผ่นซีดี ฯลฯ ผู้ที่เสียค่าตอบแทนเพื่อเข้าถึงงานลักษณะนี้จะมีสิทธิโดยการใช้ประโยชน์จากงานนั้น เช่น เมื่อซื้อหนังสือมาหนึ่งเล่ม ย่อมสามารถอ่านหรือใช้ประโยชน์จากเนื้อหาในหนังสือนั้นได้ตลอดไป

การเผยแพร่ด้วยการคิดค่าบริการเพื่อเข้าถึงข้อมูล จะมีลักษณะที่มีความถาวรน้อยกว่าการเผยแพร่ด้วยการจำหน่าย เพราะเป็นกรณีที่ผู้ประสงค์จะเข้าถึงข้อมูลยอมจ่ายเพื่อแลกกับสิทธิที่จะเข้าไปใช้ประโยชน์จากงานในชั่วเวลาจำกัด เช่น การเช่าดีวีดี เคเบิลทีวี การเป็นสมาชิกฐานข้อมูลออนไลน์ ฯลฯ

คำตอบแทนที่ให้มีลักษณะเป็นการตอบแทนการเข้าถึงข้อมูล ซึ่งจะมีลักษณะจำกัดในเรื่องของเวลา เมื่อกำหนดเวลาดังกล่าวสิ้นสุดลง สิทธิในการเข้าถึงงานย่อมจะระงับไปด้วย

การเผยแพร่เนื้อหาของงานโดยไม่คิดค่าตอบแทน การเผยแพร่งานลักษณะนี้จะไม่มีการตอบแทน เนื่องจากเจ้าของผลงานมีความประสงค์จะเผยแพร่งานนั้นสู่สาธารณชนในวงกว้างอยู่แล้ว ดังเช่นการเผยแพร่งานลักษณะโฆษณาประชาสัมพันธ์ เช่น การโฆษณาโดยใช้ผ่านป้ายโฆษณา วิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ การเผยแพร่งานลักษณะนี้มักเป็นที่ต้องการของสาธารณชนน้อยกว่าการเผยแพร่ด้วยการจำหน่ายและเผยแพร่ด้วยการคิดค่าบริการเพื่อเข้าถึงข้อมูล เพราะมีวัตถุประสงค์ที่จะชักจูงใจสาธารณชนโดยมีเป้าหมายประสงค์บางอย่าง เช่น เพื่อจูงใจให้บริโภคสินค้า เป็นต้น

การเผยแพร่ในระบบดิจิทัลออนไลน์ คือ การเผยแพร่งานผ่านอินเทอร์เน็ต การเผยแพร่งานนี้แตกต่างจากลักษณะการเผยแพร่ด้วยการจำหน่ายและเผยแพร่ด้วยการคิดค่าบริการตรงที่ไม่มีค่าตอบแทน (นอกจากค่าใช้จ่ายในการซื้อวัสดุอุปกรณ์และค่าธรรมเนียมในการใช้อินเทอร์เน็ต) และแตกต่างไปจากการเผยแพร่เนื้อหาของงานโดยไม่คิดค่าตอบแทน ตรงที่ไม่ได้มีเป้าหมายในการชักจูงใจหรือในการโฆษณาประชาสัมพันธ์ อินเทอร์เน็ตได้สร้างช่องทางการเผยแพร่งานสู่สาธารณชนโดยไม่มีข้อจำกัดทั้งในเรื่องของเวลา สถานที่ และปริมาณ ดังเช่นการเผยแพร่ผ่านสื่ออื่น ๆ

2.7 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ฉบับใหม่ ได้ผ่านการเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ซึ่งได้มีการประกาศลงในราชกิจจานุเบกษาแล้วเมื่อวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560 โดยมีชื่อว่า “พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560” (พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี พ.ศ. 2560)

ทั้งนี้ในมาตรา 2 ของพระราชบัญญัตินี้ ได้ระบุว่าจะให้บังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งหมายความว่า จะบังคับใช้ภายใน 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2560 เป็นต้นไป

พ.ร.บ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ปี 2560 คือร่างแก้ไขของ พ.ร.บ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2550 ที่ถูกปรับปรุงให้ทันสมัย เพื่อให้เหมาะสมกับเวลาและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไป ดังนั้นโครงสร้างของกฎหมายสองฉบับจึงเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ และกฎหมายทั้งสองฉบับก็ต้องมีส่วนที่แตกต่างกันอยู่หลายประเด็น พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2560 ถูกเริ่มร่างเมื่อปี พ.ศ. 2558 และยังคงแก้ไขต่อเนื่องมาถึงปีพ.ศ. 2559 ดังนั้น พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2558 ก็คือฉบับเดียวกันกับ พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ปี 2560 นั่นเอง

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) วันที่ 28 เมษายน 2559 มีการพิจารณาร่าง พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็น พ.ร.บ.ที่ปรับปรุงเนื้อหาบางส่วนที่อยู่เดิมใน พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ทั้งนี้ใน พ.ร.บ.ฉบับนี้ระบุถึงเหตุผลที่ต้องมีการแก้ไข พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ฉบับปัจจุบันว่า “พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมต่อการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในปัจจุบัน ซึ่งมีรูปแบบการกระทำความผิดที่มีความซับซ้อนมากขึ้นตามพัฒนาการทางเทคโนโลยี ซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว” สำหรับเนื้อหาของ พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ดังกล่าวมีสาระสำคัญดังนี้ (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, 2559)

1. สาเหตุที่ต้องปรับปรุงกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัตินี้มีทั้งสิ้น 21 มาตรา ได้ตราขึ้นเพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดฐานความผิดและบทลงโทษ สำหรับผู้ร้ายหรือบุคคลใดก็ตามที่เจาะทำลาย หรือทำอย่างหนึ่งอย่างใดกับระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด เช่น ส่งคำสั่งเข้า ไปฝังตัว แล้วส่งคำสั่งไปถล่มระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น และความร้ายแรงสุดของการกระทำใน ลักษณะนี้คือการกระทำต่อองค์กรหรือหน่วยงานที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของประเทศ เช่น ระบบของธนาคารพาณิชย์ระบบสาธารณสุข (น้ำ ไฟฟ้า) ระบบพลังงาน ระบบควบคุมการบิน ทางอากาศหรือระบบของโรงพยาบาล เป็นต้น ซึ่งบางครั้งไม่ใช่เพียงแค่ทำให้ระบบล่มหรือใช้ไม่ได้เท่านั้น แต่อาจถึงขั้นทำให้มีคนเสียชีวิตได้หรือที่เรียกกันว่าเป็นไซเบอร์แอทแทค (Cyber Attack) อันเข้าข่ายเป็นการทำลายล้างกันทางออนไลน์หรือทางไซเบอร์ที่อาจส่งผลกระทบในระดับประเทศที่ ไม่อาจคาดคิดก็เป็นได้

นอกจากนั้นพระราชบัญญัตินี้ก็ยังได้กำหนดให้รองรับการฉ้อโกง หรือหลอกลวงกันทางอินเทอร์เน็ตและความผิดฐานเผยแพร่เนื้อหาที่ผิดกฎหมาย หรือที่มีลักษณะอันลามกที่ส่งผลกระทบก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากมายตามมา อีกทั้งยังได้กำหนดให้มีการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งคาดหวังให้ได้คนเก่ง คนดีที่มีมือทางเทคนิคมาช่วยสนับสนุนการทำงานของพนักงานตำรวจ หรือพนักงานสอบสวนในการดำเนินคดีต่อไป แต่พอใช้บังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ก็พบว่า มีปัญหาการบังคับใช้ในหลายประเด็นด้วยกัน เช่น ไม่ว่าจะป้อนข้อมูลใด ๆ หรือกระทำความผิดใด ๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ก็มักจะมีการพ่วงเอาพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มาตรา 14 (1) ไปดำเนินคดีหรือฟ้องคดีด้วย ทั้ง

ๆ ที่ในมาตรานี้ กำหนดให้ใช้กับการกระทำความผิดในเรื่องข้อมูล หรือหลอกลวงกันทางออนไลน์ แต่เมื่อมาตรานี้กำหนดสาระสำคัญว่า “ผู้ใดกระทำความผิดด้วยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย หรือประชาชนแก่ผู้อื่นหรือประชาชน” จึงเป็นเหตุให้มีการอ้างมาตรานี้ฟ้องร้องคดีกันเป็นจำนวนมาก อันกระทบต่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นโดยสุจริต หรือกระทบต่อกลไกการตรวจสอบ การทำงานของภาคประชาสังคมในบางครั้ง จึงได้มีการแก้ไขกฎหมายให้สามารถใช้งับคับได้ตรง ตามเจตนารมณ์และให้สามารถใช้งับคับให้รัดกุมได้มากขึ้น รวมทั้งการเพิ่มกลไกของการกลั่นกรองเนื้อหา ก่อนเสนอรัฐมนตรีและเสนอให้ศาลพิจารณาเพื่ออนุญาตให้มีการระงับการแพร่หลายของเนื้อหาหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อผิดกฎหมาย หรือที่ขัดความสงบเรียบร้อยหรือ ศีลธรรมอันดีของประชาชน

รวมไปถึงการแก้ไขเพื่อให้ครอบคลุมไปถึงเรื่องการแก้ปัญหาการทำงานทางปฏิบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งบางครั้งไม่อาจสนับสนุนพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งแต่งตั้งหรือมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายฉบับอื่น ๆ เพราะมีพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ห้ามเอาไว้วัว เพราะเดิมกลัวว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการติดตามร่องรอยหรือการพิสูจน์พยานหลักฐานทางคอมพิวเตอร์ และถูกแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นจะใช้อำนาจในทางมิชอบ แต่ก่อให้เกิดข้อจำกัดอย่างมากในทางปฏิบัติเพราะไม่สามารถใช้ความรู้ ความสามารถสนับสนุนการดำเนินคดีตามกฎหมายอื่น ๆ ได้เลย

2. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่มีการแก้ไข

2.1 ร่างมาตรา 2 กำหนดให้กฎหมายมีผลใช้บังคับภายใน 120 วัน

2.2 แก้ไขร่างมาตรา 11 กำหนดเกี่ยวกับเรื่องการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ (Spam) แก่ผู้รับ โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้รับปฏิเสธการตอบรับได้โดยง่ายนั้นเป็นความผิด และให้รัฐมนตรีกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม กำหนดเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการส่ง ลักษณะ และปริมาณของข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ว่าอย่างไรจึงเป็นลักษณะของความเดือดร้อนรำคาญและปัจจุบัน พบว่า บางครั้งการส่ง Spam นั้น บางครั้งมักมีการฝังชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์หรือซั้วร้าย (Malware) มายังผู้รับด้วย

2.3 แก้ไขร่างมาตรา 12 และเพิ่มมาตรา 12/1 ซึ่งกำหนดเกี่ยวกับการปกป้องโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของประเทศ (Critical Infrastructure) เช่น การรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ การบริการสาธารณะ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ ซึ่งถือเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญยิ่งยวดต่อระบบเศรษฐกิจ และ

อาจส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของประชาชน จึงได้มีการกำหนดให้ครอบคลุมคำว่า “บริการสาธารณะ” เอาไว้ด้วย เพราะในบางครั้งอาจเป็นไปได้ว่าไม่ครอบคลุมอยู่ในความหมายของคำว่า “โครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ” ซึ่งต้องเป็นระบบที่สำคัญอย่างยิ่งหรือมีความสำคัญยิ่งยวดเท่านั้น เช่น ระบบข้อมูลของสำนักทะเบียนราษฎรที่มีข้อมูลของประชาชนทั้งประเทศ หรือการให้บริการของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต ซึ่งต้องทำให้ระบบอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน (Availability) ตลอดเวลา เป็นต้น มีประเด็นว่าครอบคลุมอยู่ในความหมายของคำว่า “โครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะ” หรือไม่ และหากไม่ใช่ก็มีการเสนอให้เพิ่มเติมคำว่า “บริการสาธารณะ” เอาไว้ด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมีประเด็นที่กว้างว่า คำว่า “บริการสาธารณะ” นั้นอาจจะกว้างเกินไปและอาจส่งผลกระทบต่อการใช้ได้จึงทำให้มีการปรับแก้เอาคำนี้ออกไปในที่สุด ร่างมาตรานี้จึงกำหนดเป็นบทหนักของการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในการเจาะ การแฮกเข้าไปในระบบคอมพิวเตอร์ที่ถือเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำคัญของประเทศที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้าง

2.4 เพิ่มเติมร่างมาตรา 13 กำหนดเกี่ยวกับการใช้ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นทางโดยเฉพาะเพื่อไปใช้ในการกระทำความผิดตามกฎหมายฉบับนี้เช่น ชุดคำสั่งที่ตั้งใจทำขึ้นมาเพื่อใช้เจาะระบบผู้อื่น เป็นต้น ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

2.5 แก้ร่างมาตรา 14 (1) กำหนดให้มีความชัดเจนว่า ให้ใช้มาตรานี้กับการฉ้อโกง ปลอมแปลง หรือหลอกลวงทางทางอินเทอร์เน็ตหรือทางออนไลน์และเขียนให้ชัดเจนว่า ไม่ให้เอาเรื่องนี้ไปใช้กับเรื่องหมิ่นประมาทอยู่แล้วในกฎหมายอาญาอยู่แล้ว อีกทั้งหมิ่นประมาทในกฎหมายอาญาก็ยังเป็นการกระทำความผิดที่ยอมความได้แต่หากกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ก็จะทำให้กลายเป็นความผิดอันยอมความไม่ได้ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประชาชนที่ผ่านมาได้

2.6 ร่างมาตรา 20 ให้ระงับการเผยแพร่หรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ครอบคลุมถึงกรณีที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งกระทบต่อประชาชนและระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอย่างมาก

2.7 ร่างมาตรา 20/1 ให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอันส่งผลกระทบต่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญ แต่คำนึงถึงผลกระทบในทางกลับกันต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของการแสดงความคิดเห็น จึงให้มีคณะกรรมการกลั่นกรองจำนวน 9 คน ที่อย่างน้อยต้องมาจากภาคเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน ด้านสื่อสารมวลชน ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นองค์ประกอบสำคัญอยู่ในคณะกรรมการดังกล่าวด้วย

3. ผลกระทบที่เกิดขึ้น

การโจมตีที่ทำให้ระบบของภาครัฐล่มเพียงเพราะไม่พอใจร่างพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ฯ นั้น แม้อาจส่งผลกระทบต่อเว็บไซต์ทั่ว ๆ ไปของรัฐ ซึ่งบางคนอาจคิดว่าไม่ใช่เว็บไซต์ที่มีความสำคัญมากนัก แต่ก็ย่อมส่งผลให้ผู้ให้บริการของเว็บไซต์เหล่านั้น ไม่สามารถเข้าใช้บริการได้จึงมีความสับสนเสียที่ทำให้การกระทำดังกล่าวไม่ใช่แต่เพียงว่า “ไม่สมควรทำ” เท่านั้น เพราะไปกระทบต่อการใช้งานของประชาชนที่บริสุทธิ์ หากยังเจตนาและจงใจทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ก็อาจเป็นการกระทำที่เข้าข่าย “ผิดกฎหมาย” ด้วยเช่นกัน

4. แนวทางการสร้างความเข้าใจ

ตามที่มีกระแสต่อต้านเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 เพราะเชื่อว่า

1. อินเทอร์เน็ตช้าลงเพราะมี Gateway เดียว
2. ถ้าอินเทอร์เน็ตล่มคือล่มทั้งประเทศ
3. ถูกจำกัดการเล่นเว็บไซต์บางเว็บไซต์
4. เข้าถึงเว็บไซต์ต่างประเทศยาก
5. รัฐสามารถดูข้อมูลของเราได้

ความจริงแล้วไม่มีมาตราใดใน พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ ฯ ที่กำหนดให้ประเทศไทยมี Gateway ในการเชื่อมโยงข้อมูลกับต่างประเทศเพียงจุดเดียว ซึ่งในปัจจุบันมี Gateway มากกว่า 10 แห่งที่ให้บริการโดยภาคเอกชน หาก Gateway แห่งใดแห่งหนึ่งไม่สามารถให้บริการได้ผู้ให้บริการยังสามารถรับส่งข้อมูลระหว่างประเทศได้อยู่ผ่าน Gateway อื่น มิได้ทำให้การเข้าเว็บต่างประเทศยากขึ้นแต่อย่างใด

ในประเด็นเรื่องการจำกัดการเล่นเว็บบางเว็บ จะกระทบเพียงเว็บไซต์ที่มีลักษณะผิดกฎหมายหรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งต้องอาศัยอำนาจศาลในการสั่งระงับการเผยแพร่ทั้งสิ้น การตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งมีองค์ประกอบจำนวน 9 คน ที่อย่างน้อยต้องมาจากภาคเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน ด้านสื่อสารมวลชน ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือด้านอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย นั้นจะช่วยให้กระบวนการพิจารณามีความรอบคอบมากขึ้น การใช้อำนาจตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิด โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ต้องอยู่ภายใต้คำสั่งศาล ไม่สามารถทำได้ตามใจชอบ และหากมีการใช้อำนาจในทางมิชอบ ก็มีการลงโทษตามกฎหมาย

ข้อแตกต่างระหว่าง พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ตารางที่ 2.1 ข้อแตกต่างระหว่าง พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

หัวข้อ	พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560
ความผิดฐานส่งแสปมโดยปกปิดแหล่งที่มา	ส่งแสปมถ้าไม่เปิดช่องให้บอกเลิกเพิ่ม โทษปรับเป็น 200,000 บาท	เพิ่มโทษปรับสองเท่า หากไม่เปิดช่องให้บอกเลิกได้
ความผิดต่อระบบความมั่นคง	ไม่มีโทษเฉพาะ	เพิ่มโทษการเจาะระบบการทำลายระบบที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศ
การนำเข้าข้อมูลเท็จตามมาตรา 14 (1)	เปิดช่องให้ตีความเอาผิดกับการหมิ่นประมาทออนไลน์	มุ่งเอาผิดการกระทำต่อทรัพย์สินชัดเจนขึ้น แต่ยังเปิดช่องให้ตีความเอาผิดกับการหมิ่นประมาทได้อยู่
การนำเข้าข้อมูลเท็จที่กระทบต่อความมั่นคง	เอาผิดกับการนำเข้าข้อมูลที่น่าจะ 1) เสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ 2) ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน	เอาผิดกับการนำเข้าข้อมูลเท็จที่น่าจะ 1) เสียหายต่อความมั่นคงของประเทศ 2) เสียหายต่อความปลอดภัยสาธารณะ 3) เสียหายต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ 4) ก่อให้เกิดการตื่นตระหนกแก่ประชาชน
ผู้ให้บริการที่ไม่ลบเนื้อหาผิดกฎหมาย	รับผิดชอบเมื่อ “จงใจสนับสนุนหรือยินยอม”	รับผิดชอบเมื่อให้ความร่วมมือยินยอม หรือรู้เห็นเป็นใจ ถ้าได้รับแจ้งเตือนแล้วลบออก ไม่ต้องรับโทษ
การเผยแพร่ภาพตัดต่อ	ผิดเฉพาะภาพคนที่ยังมีชีวิต	ภาพคนตาย ก็อาจมีความผิดได้
ให้ทำลายภาพตัดต่อ	ไม่ได้เขียนไว้	ให้ยึดและทำลายภาพตัดต่อได้
เนื้อหาที่จะถูก Block	1) เป็นความผิดต่อความมั่นคงของประเทศ 2) เป็นความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย 3) ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี	1) เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ทุกประเภท 2) เป็นความผิดต่อความมั่นคงของประเทศ 3) เป็นความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย 4) เป็นความผิดต่อกฎหมายอื่นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีและเจ้าหน้าที่ด้านกฎหมายนั้นร้องขอ 5) ไม่เป็นความผิดต่อกฎหมาย แต่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี และคณะกรรมการกถำรองมีมติเอกฉันท์

ตารางที่ 2.1 ข้อแตกต่างระหว่าง พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560
(ต่อ)

หัวข้อ	พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2560
คณะกรรมการตามกฎหมายนี้	ไม่มี	มีคณะกรรมการ 2 ชุด 1) คณะกรรมการเปรียบเทียบปรับ สำหรับความผิดที่มีแต่โทษปรับหรือโทษจำคุกไม่เกินสองปี 2) คณะกรรมการกักกรองข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ไม่ผิดกฎหมายแต่ให้บล็อกได้
ผู้ให้บริการมีหน้าที่เก็บข้อมูลการใช้งาน	เก็บไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน กรณีจำเป็นสามารถสั่งให้เก็บเพิ่มได้ไม่เกิน 1 ปี	เก็บไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน กรณีจำเป็นสามารถสั่งให้เก็บเพิ่มได้ไม่เกิน 2 ปี
เงินพิเศษสำหรับเจ้าพนักงาน	ไม่มี	มีเงินเพิ่ม สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งที่มีเหตุพิเศษ

ที่มา: กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (2560)

ผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 (ภูมินทร์ บุตรอินทร์ และ ณัฐกานต์ พงษ์พันธ์ปัญญา, 2560)

กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (Ministry of Digital Economy and Society) หรือมีชื่อเดิมคือ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Ministry of Information and Communication Technology) ได้วางแผนที่จะดำเนินการออกกฎหมายหลายฉบับรวมไปถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจตามภารกิจของกระทรวง เพื่อความมุ่งหมายในการสร้างระบบเศรษฐกิจดิจิทัลให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยทางกระทรวงได้เริ่มเสนอบทบัญญัติกฎหมายใหม่รวมถึงการแก้ไขกฎหมายฉบับเดิมเข้าสู่กระบวนการนิติบัญญัติเป็นจำนวนมาก โดยฉบับที่ถูกพูดถึงมากที่สุดในช่วงปลายปี พ.ศ. 2559 คือพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2559 ที่เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายชื่อเดียวกันฉบับปี พ.ศ. 2550 โดยทางกระทรวงได้ให้เหตุผลประกอบร่างแก้ไขว่าเนื่องจากบทบัญญัติในกฎหมายฉบับเดิมนั้นมีความล้าสมัย ไม่ทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปของสังคม โดยเฉพาะกับเทคโนโลยี ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายที่มีอยู่เดิม โดยเฉพาะใน

ส่วนที่เกี่ยวกับผู้รักษาการตามกฎหมาย การกำหนดฐานความผิดขึ้นใหม่ การแก้ไขเพิ่มเติมฐานความผิดเดิม การแก้ไขบทกำหนดโทษของความผิด การปรับปรุงกระบวนการและหลักเกณฑ์ในการระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ รวมไปถึงการกำหนดให้มีคณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งมีอำนาจเปรียบเทียบความผิด

อย่างไรก็ตามเมื่อร่างพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2559 ได้มีการเผยแพร่ออกสู่สาธารณชน และลงมติให้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 16 ธันวาคม พ.ศ. 2559 ก็ปรากฏการตั้งคำถามในส่วนที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมเป็นจำนวนมาก เนื่องจากอาจเป็นการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนมากเกินไป นอกจากนี้ผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้ยังอาจส่งผลไปถึงส่วนความเชื่อมั่นในการลงทุนและเศรษฐกิจอีกด้วย เพราะบทบัญญัติเขียนไว้อย่างกว้าง อีกทั้งยังมีการให้อำนาจแก่คณะกรรมการในการระงับเว็บไซต์หรือข้อมูลในโลกออนไลน์แม้ว่าข้อมูลชุดดังกล่าวจะไม่ใช่ความผิดตามกฎหมายฉบับใดเลยก็ตาม ซึ่งในบทความนี้จะขอยกตัวอย่างประเด็นที่สำคัญและได้รับความสนใจประกอบคำอธิบาย ดังนี้

1. การใช้มาตรา 14 (1) กับเรื่องการแสดงความคิดเห็นออนไลน์ กฎหมายมาตรา 14 (1) ร่างขึ้นเพื่อมุ่งเอาผิดกับผู้ที่นำข้อมูลที่ปลอมหรือเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อหลอกลวงผู้อื่นให้เข้าทำธุรกรรมต่าง ๆ แต่เนื่องจากข้อความที่กฎหมายเขียนค่อนข้างกว้างและสามารถตีความได้หลากหลาย จึงทำให้มีผู้ตีความให้รวมถึงการแสดงความคิดเห็นไม่ว่าประการใด ๆ ลงบนระบบคอมพิวเตอร์ด้วย ซึ่งผู้ตีความได้ใช้ช่องจากตัวบทที่เขียนไว้เพียงว่าการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น ซึ่งกฎหมายไม่ได้ชี้ให้ชัดเจนไปว่าข้อมูลปลอมหรือเท็จนั้นเป็นข้อมูลชนิดใด และความเสียหายที่เกิดขึ้นจะเป็นลักษณะใด ส่งผลให้การใช้มาตรานี้กว้างไปกว่าการลงโทษเอาผิดแก่กลุ่มบุคคลที่หลอกลวงทางธุรกรรมไปถึงการแสดงความคิดเห็นบนโลกออนไลน์ ซึ่งเป็นการใช้ที่ผิดวัตถุประสงค์ทางกฎหมาย มาตรา 14 (1) ได้มีการเพิ่มเติมเจตนาทุจริตที่เป็นเจตนาพิเศษตามประมวลกฎหมายอาญาในความผิดที่เกี่ยวกับทรัพย์ จึงอาจพิจารณาได้ว่าการตีความกฎหมายมาตรานี้จะเป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามกฎหมายใหม่ที่เขียนมานั้นมีคำที่น่าสนใจ คือคำว่า “บิดเบือน” เมื่อประกอบกับคำว่า “หลอกลวง” ที่มีความหมายกว้างเช่นเดียวกัน ที่หากว่ามีการแสดงความคิดเห็นบนโลกออนไลน์เพื่อเป็นการหลอกลวงหรือบิดเบือนข้อมูลต่อบุคคลอื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายก็ยังสามารถที่จะทำได้อยู่ เหตุผลก็เพราะมาตรานี้ยังขาดองค์ประกอบ คือเพื่อให้ได้ไปซึ่งทรัพย์ของผู้ถูกระทำ กล่าวคือ แม้การกำหนดเจตนาให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็ไม่ทำให้กฎหมายตีความได้ตรงตามวัตถุประสงค์เนื่องจากผลแห่งการกระทำยังกว้างอยู่ คือเพียงแค่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชนก็เป็นความผิดแล้ว ซึ่งแตกต่างกับประมวล

กฎหมายอาญาที่เขียนไว้อย่างชัดเจนให้เป็นเรื่องทรัพย์สิน เช่น ความผิดฐานฉ้อโกง ส่วนการเขียนกฎหมาย โดยกำหนดไม่ให้หมายรวมเรื่องหมิ่นประมาท มิได้หมายความว่าประชาชนจะสามารถแสดงออกซึ่งสิทธิ เสรีภาพในความคิดเห็นได้ เพราะ คำว่า “บิดเบือน” และ “หลอกลวง” เพราะข้อมูลที่นำลงไปจะติดอยู่กับคำที่มีความหมายกว้างเช่นนี้ เช่น นาย ก. แสดงความคิดเห็นเรื่องใดก็ตามขึ้นมาเรื่องหนึ่งโดยไม่จำเป็นต้องใส่ความบุคคลใดในระบบคอมพิวเตอร์เลย จะมีวิธีการพิสูจน์อย่างไรว่าสิ่งที่นาย ก. แสดงความคิดเห็นนั้น บิดเบือนหรือไม่ ซึ่งจะต้องไม่สับสนกับเรื่องการหมิ่นประมาท เพราะ แม้ นาย ก. ไม่ได้กล่าวพาดพิงถึงบุคคลใดเลย แต่ก็ยังจะต้องพิสูจน์เรื่องบิดเบือนกันอยู่ดี ซึ่งมีความหมายกว้างเป็นอย่างมาก

2. คณะกรรมการกถารองข้อมูล สำหรับประเด็นนี้เป็นส่วนที่ถูกพูดถึงมากที่สุดตามกฎหมายฉบับนี้ เนื่องจากกฎหมายมีการกำหนดให้อำนาจบุคคลเพียง 9 คนที่ถูกคัดเลือกเป็นคณะกรรมการที่ชื่อว่า “คณะกรรมการกถารองข้อมูล” ให้มีหน้าที่ระงับสิ่งใดก็ได้ซึ่ง “ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” ซึ่งในทางกฎหมายนั้นคำดังกล่าวมีความหมายที่กว้างขวางเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นการระงับสิ่งใดก็ได้โดยที่สิ่งนั้นไม่ผิดกฎหมายฉบับใดเลยนั้น อาจเป็นประเด็นปัญหาอย่างมาก เพราะสิทธิ เสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นหรือรับรู้ข้อมูลของประชาชนภายในรัฐสมควรที่จะต้องถูกปกป้องเอาไว้ ทำให้บทบัญญัติกฎหมายมาตรานี้เองถูกวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างแพร่หลายในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะ บริบททางกฎหมายนั้นเป็นที่น่าสงสัยอย่างยิ่งว่าสามารถทำได้อย่างไร บนพื้นฐานของกฎหมายอะไร เนื่องจาก คำว่า “ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน” นั้นสามารถตีความได้อย่าง หลากหลาย ทั้งยังขึ้นอยู่กับความคิดเห็นส่วนบุคคลอยู่ไม่น้อย ยิ่งในกรณีนี้ผู้ที่มีอำนาจพิจารณา มีเพียงแค่ 9 คน ที่ถูกแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีเท่านั้น จึงอาจมีปัญหายิ่งในเรื่องวิจรรณญาณในการตีความกฎหมาย ที่แม้จะมีองค์กรตุลาการเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ก็ไม่อาจจะรับประกันการใช้และการตีความตัวบทกฎหมายที่มีคำ จำกัดความที่กว้างเป็นอย่างมากได้

3. ในมาตราเดียวกัน วรรค 4 ของร่างประกาศกระทรวงดิจิทัลที่ออกโดยอาศัยตามอำนาจมาตรา 20 วรรค 4 ได้เขียนให้อำนาจผู้ให้บริการในระบบคอมพิวเตอร์จะต้อง “ระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบ ข้อมูลคอมพิวเตอร์” ตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ในกรณีที่พนักงานไม่ประสงค์จะดำเนินการด้วยตนเอง ซึ่งเป็นประเด็นปัญหาอย่างมาก เพราะนอกจากที่จะเป็นการกระทบสิทธิของประชาชนผู้รับข้อมูล จะหายไปแล้ว ในทางปฏิบัติการปิดกั้น HTTPS นั้นสามารถทำได้หรือไม่นั้น ยังเป็นที่สงสัยกันอยู่มาก ซึ่ง หากไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติ ผู้ให้บริการทั้งหลายที่ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง จะต้องรับโทษทางกฎหมายด้วยหรือไม่ และไม่ว่าทางใดก็ตามธุรกิจของผู้ให้บริการทั้งหลายจะต้องได้รับผลกระทบอย่างยิ่ง โดยเฉพาะ ผู้ให้บริการธุรกิจที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหลาย เช่น ธนาคาร ที่ต้องมีหน้าที่รักษาข้อมูลส่วน

บุคคลมิให้ถูกเข้ารหัสจะอย่างไร เมื่อถูกบังคับให้เข้ารหัส ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่มากกว่าหากกฎหมายนี้บังคับใช้ได้ ข้อมูลส่วนบุคคลทั้งหมดของประชาชนจะไม่ปลอดภัยอีกต่อไป ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อถึงการดำเนินการธุรกิจไปจนถึงเศรษฐกิจของรัฐอย่างมหาศาล เพราะเจ้าของระบบทั้งหลายจะไม่กล้าเข้ามาลงทุนเพื่อทำระบบในประเทศ เนื่องจากความปลอดภัยของฐานข้อมูลลูกค้าอาจถูกพนักงานเจ้าหน้าที่เข้ามาสั่งให้หยุดการเผยแพร่หรือลบเมื่อใดก็ได้ ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมชาติของระบบข้อมูลอยู่แล้วที่เมื่อต้องการลบหรือหยุดการเผยแพร่ก็ต้องมีการเปิดหรือเข้าถึงข้อมูลชุดนั้นเสียก่อน ดังนั้น ด้วยเหตุผลที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีนี้เอง ข้อมูลทุกอย่างในระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์สามารถถูกเข้าถึงได้โดยรัฐทั้งหมดนั่นเอง

จากตัวอย่างการแก้ไขพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2559 ทำให้เห็นแล้วว่าประชาชนผู้ใช้ระบบอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงผู้ให้บริการทั้งหลายจะต้องได้รับผลกระทบอย่างมาก ผลกระทบดังกล่าวไม่เป็นเพียงการกระทบต่อสิทธิเสรีภาพในการใช้ แสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นพื้นฐาน แต่ยิ่งรวมไปถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจที่มากมายมหาศาล เนื่องจากความเชื่อมั่นในการลงทุนสร้างระบบออนไลน์ในประเทศไทย จะต้องถูกพิจารณาใหม่ทั้งหมด เนื่องจากรัฐบาลมีอำนาจในการแทรกแซงเข้ามาเพื่อขอข้อมูลได้เสมอ โดยอ้างเหตุเรื่องความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี โดยที่ไม่มีเหตุผิดกฎหมายใดเลยก็ตาม ซึ่งในส่วนนี้เองที่จะทำให้ภาคธุรกิจที่ใช้ระบบอินเทอร์เน็ตได้รับผลกระทบอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media) หรือ ธุรกิจธนาคารที่มีข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นความลับของผู้ใช้เป็นจำนวนมาก

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อรสา แนมใส และคณะ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ในระดับปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ ระดับอ่อน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับดี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และน้อยสุดคือระดับดีมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 (2) นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน และ (3) นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน (4) นักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาอยู่ในระดับ 4.50 คือ ไม่เคยมีพฤติกรรม

ดังกล่าว (5) นักศึกษาต่างประเทศมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน (6) นักศึกษาต่างชั้นปีมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน

ประเสริฐ ธนะจันทร์ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ความตระหนักต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต: กรณีศึกษา พนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี พบว่า ระดับความตระหนักของพนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี อยู่ในระดับมาก เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่ง และความรู้ความเข้าใจ มีความสัมพันธ์กับความตระหนักของพนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่จังหวัดนนทบุรี ต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ส่วนความเกี่ยวข้องกับอินเทอร์เน็ตและการรับรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความตระหนักของพนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี ต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

นัตติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต ในอำเภอเมือง เชียงใหม่ ผลวิจัยพบว่า ด้านการรับรู้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการรับรู้เนื้อหาสาระของ พ.ร.บ. ในระดับปานกลาง โดยมีการรับรู้เรื่องของระยะเวลาผ่อนผันการเก็บข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์และวันที่บังคับใช้หลังประกาศ มากที่สุด ด้านความเข้าใจ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ในระดับปานกลาง โดยมีความเข้าใจเรื่องของการนำเข้าสู่ข้อมูลเป็นเท็จเนื้อหาไม่เหมาะสม และการรบกวนทำลายระบบคอมพิวเตอร์มากที่สุด ด้านพฤติกรรม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมตามกรอบของ พ.ร.บ. ในระดับมาก โดยมีพฤติกรรมที่ถูกต้องในเรื่องการไม่รบกวนทำลายข้อมูลคอมพิวเตอร์ และการไม่นำเข้าสู่ข้อมูล การติดต่อภาพของผู้อื่นทำให้เกิดความเสียหายมากที่สุด

เบญจรัตน์ ธารารักษ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า 1) การศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จากการทดสอบเชิงสถิติ พบว่า มีความเข้าใจอย่างครอบคลุมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อยู่ในระบับน้อย 2) การศึกษาผลกระทบของการนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาใช้ในระหว่าง ปี พ.ศ.

2550- 2551 พบว่าเงื่อนไขในความซับซ้อนของการควบคุม/ป้องกันการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เป็นผลกระทบต่อการดำเนินงานของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อยู่ในระดับน้อย

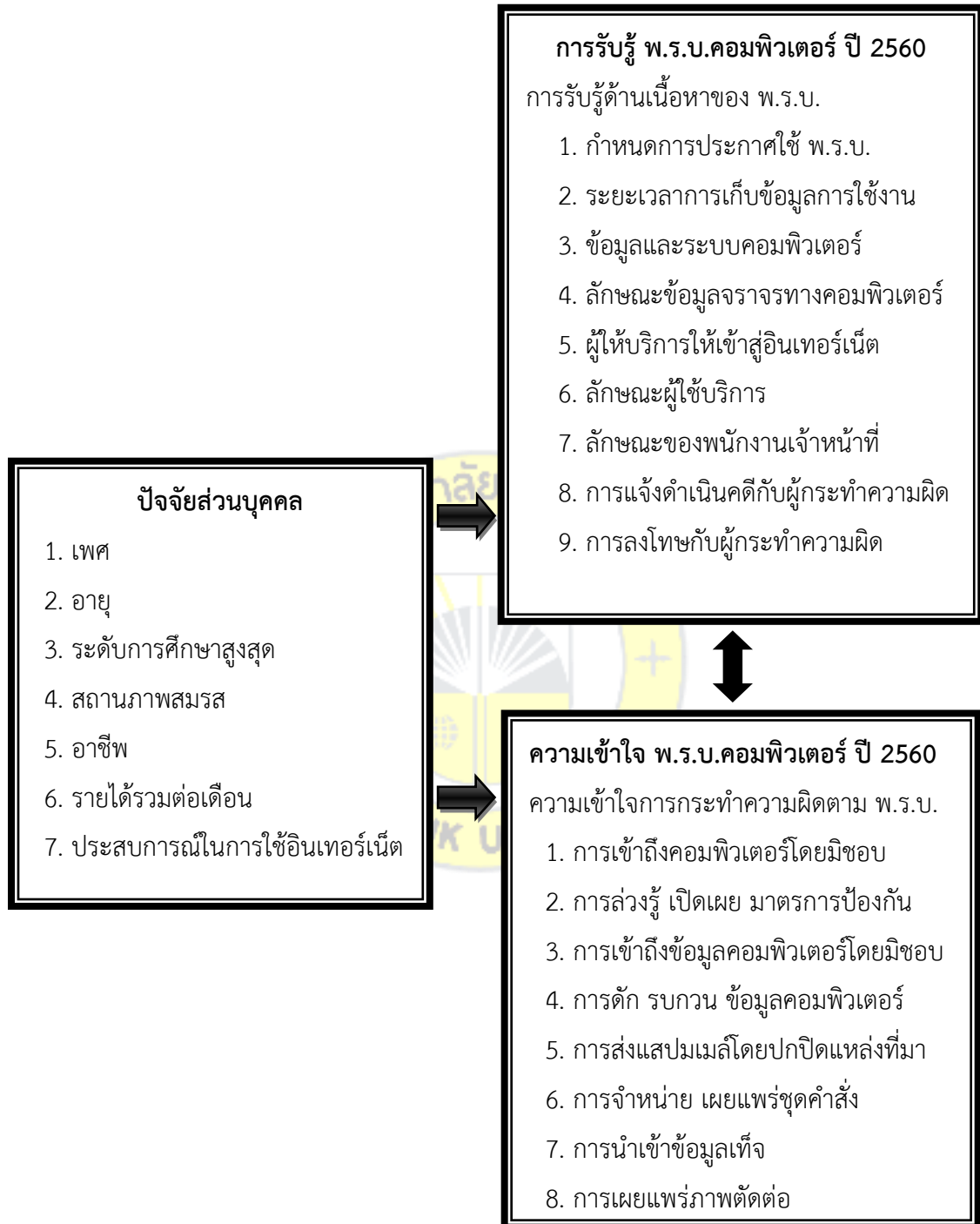
ศัญฉิณลท์ ศักดิ์ดุลยธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในระดับต่ำ 2) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตที่ไม่แน่ใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 3) เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ส่วนอายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และเพศ การศึกษา และอาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ส่วนอายุ และรายได้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะแปรผันตามกัน ผลการวิจัยยังพบว่าภาครัฐมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้สาธารณะเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้น้อยเกินไป ทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตอาจจะทำผิดกฎหมายได้โดยไม่รู้ตัว การที่ศึกษามีความรู้เฉพาะในส่วนของผู้ที่มิสิทธิฟ้องร้องเพื่อดำเนินคดีหากมีการละเมิดโดยการติดต่อ ดัดแปลงภาพในลักษณะที่ทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียชื่อเสียงและได้รับความอับอายแต่ไม่มีความรู้ในประเด็นความผิดที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องโดยตรงกับรูปแบบการใช้อินเทอร์เน็ตที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างเช่น การส่งข้อมูลหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ หรือการส่งต่อข้อมูล (Forward mail) ที่เป็นภาพลามกอนาจาร กรณีจริงที่เกิดขึ้นแล้วของการบังคับใช้กฎหมายและการจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ทำการศึกษารู้สึกว่าการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ส่งผลกระทบในเชิงลบต่อเสรีภาพในการแสดงออก

2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทำให้ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งจะประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และตัวแปรตาม (Dependent Variables) ดังนี้

ตัวแปรต้น

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
- 3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บและรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่มีอายุระหว่าง 15 ปี ขึ้นไป - 60 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ในจังหวัดนนทบุรีและกรุงเทพมหานคร มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 4,614,330 คน

กำหนดขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีการดำเนินการดังนี้

กำหนดขนาดตัวอย่างในภาพรวม ด้วยวิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างของทอมสัน (Thompson, 1992: 34) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน (e) เท่ากับ 0.05 สัมประสิทธิ์ความผันแปรของประชากร (CV) เท่ากับ .5 ได้ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 384 คน ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเก็บแบบสอบถามสำรองไว้ในกรณีผู้ตอบแบบสอบถามตอบแบบสอบถามไม่ครบถ้วน โดยเก็บสำรองไว้ 4% เป็นจำนวน 16 ชุด รวมเก็บแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 400 ชุด

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานส่วนบุคคล ประกอบด้วย

1. เพศ
2. อายุ
3. ระดับการศึกษาสูงสุด
4. สถานภาพสมรส
5. รายได้รวมต่อเดือน
6. อาชีพ
7. ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

3.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

3.2.2.1. การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ซึ่งประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งาน ข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ต ลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

3.2.2.2 ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ ปี 2560 ซึ่งประกอบด้วย การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การลวงรู้ เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดัก รบกวน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งแสปมเมลล์โดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจการเก็บและรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บและรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามกระบวนการการสร้างเครื่องมือสำหรับงานวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ประเภทวัดทัศนคติหรือความคิดเห็น กำหนดเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับตามแบบของลิเคิร์ต (Likert's Scales) จำนวน 26 ข้อ และแบบเลือกตอบจำนวน 10 ข้อ มีสารระครอบคลุมการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในทุก ๆ ด้าน

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีการดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา และทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ทั้งด้านการรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติและความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

3.4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม และวิธีสร้างแบบทดสอบ

3.4.3 สร้างแบบสอบถามโดยอาศัยข้อมูลจากข้อ 1-2 จำนวน 1 ชุด ตามขั้นตอนดังนี้

ร่างแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบและพิจารณาแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 3 การรับรู้ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แบบประเมินค่า 5 ระดับ ได้แก่ การรับรู้ด้านเนื้อหาของ พ.ร.บ. ซึ่งประกอบด้วย กำหนดการประกาศใช้ พ.ร.บ. ระยะเวลาการเก็บข้อมูลการใช้งานข้อมูลและระบบคอมพิวเตอร์ ลักษณะข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ผู้ให้บริการให้เข้าสู่อินเทอร์เน็ตลักษณะผู้ใช้บริการ ลักษณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ การแจ้งดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิด และการลงโทษกับผู้กระทำความผิด

ตอนที่ 4 ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แบบประเมินค่า 5 ระดับ ได้แก่ การเข้าถึงคอมพิวเตอร์โดยมิชอบการล่วงรู้ เปิดเผย มาตรการป้องกัน การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การดัก รบกวาน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ การส่งแสมเมลล์โดยปกปิดแหล่งที่มา การจำหน่าย เผยแพร่ชุดคำสั่ง การนำเข้าข้อมูลเท็จ และการเผยแพร่ภาพตัดต่อ

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ผู้วิจัยใช้มาตรวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า Rating Scale โดยใช้วิธีของลิเคิร์ต (Likert's Scale) ในแต่ละคำถามมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจมากที่สุด
4	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจมาก
3	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจปานกลาง
2	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจน้อย
1	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจน้อยที่สุด

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการพิจารณาระดับคะแนนเฉลี่ยในการแปลความหมายของระดับความคิดเห็นดังนี้ (อำนาจ วังจิ้น, 2553)

4.20 – 5.00	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจมากที่สุด
3.40 – 4.19	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจมาก
2.60 – 3.39	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจปานกลาง
1.80 – 2.59	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจน้อย
1.00 – 1.79	หมายถึง	ระดับการรับรู้/ความเข้าใจน้อยที่สุด

เกณฑ์การแปลความหมายความสัมพันธ์ (Hinkle D.E., William & Stephen, 1998: 118)

0.91 - 1.00	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
0.71 - 0.90	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
0.51 - 0.70	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.31 - 0.50	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
0.00 - 0.30	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

ผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่การปรับลดจำนวนข้อคำถามไม่ให้มากเกินไป การยุบรวมข้อคำถามที่มีความหมายใกล้เคียงกันให้เป็นข้อเดียวกัน และการแก้ไขคำผิด ตลอดจนการจัดหน้าแบบสอบถาม จนเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์

3.4.4 การทดสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยใช้ทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยการนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและแก้ไขจำนวน 3 ท่าน ได้แก่ 1) ดร.รสสุคนธ์ ทับพร อาจารย์ประจำ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ 2) ดร.ยุทธนาท บุญยะชัย อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ และอาจารย์นิมิตร หงษ์ยิ้ม อาจารย์ประจำสาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

ระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญได้ค่า IOC มากกว่า 0.5 ทุกข้อคำถามได้ค่า IOC เท่ากับ 0.97

3.4.5 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายการวิจัย จำนวน 30 ราย และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งชุดโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ของแอลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาค ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .915

3.4.6 ปรับปรุงแบบสอบถามหลังการทดสอบค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

3.4.7 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนดไว้

3.5 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่จังหวัดนนทบุรี โดยผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างทำการรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง และสร้างแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลแบบออนไลน์ด้วย Google Form โดยผู้วิจัยได้ทำการแนบไฮเปอร์ลิงค์ฝากไว้ที่ <https://www.facebook.com/tomorn.chan> และ <https://classroom.google.com> เพื่อรวบรวมให้ได้แบบสอบถามจำนวน 400 ชุด เพื่อสำรวจ 4 เพอร์เซ็นต์ จำนวน 16 ชุด จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้จริงจำนวน 384 ชุด

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาประมวลผลและวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปโดยใช้วิธีทางสถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 ปลายพื้นฐานส่วนบุคคลผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อใช้ในการบรรยายลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage)

3.6.2 ศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของกลุ่มตัวอย่างทำการวิเคราะห์โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.6.3 ศึกษาระดับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของกลุ่มตัวอย่างทำการวิเคราะห์โดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.6.4 การทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

3.6.5 การทดสอบความแตกต่างระดับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

3.6.6 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 โดยใช้สถิติการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรีและกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้จำนวน 400 ราย นำเสนอเพื่อศึกษาการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เปรียบเทียบความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ผลการวิเคราะห์ แบ่งเป็นดังนี้

- 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต
- 4.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560
- 4.4 ความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560
- 4.5 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล
- 4.6 ปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	186	48.44
หญิง	198	51.56
อายุ		
15 - 20 ปี	35	9.11
21- 30 ปี	118	30.73
31 - 40 ปี	102	26.56
41 - 50 ปี	86	22.40
51 ปีขึ้นไป	43	11.20
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	173	45.05
ปริญญาตรี	156	40.63
ปริญญาโท	48	12.50
ปริญญาเอก	7	1.82
สถานภาพ		
โสด	261	67.97
สมรส	102	26.56
หย่า/แยกกันอยู่/หม้าย	21	5.47
รวม	384	100.0

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	124	32.29
ลูกจ้าง/พนักงานเอกชน	101	26.30
รับจ้างทั่วไป	62	16.15
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	47	12.24
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	50	13.02
รายได้รวมต่อเดือน		
น้อยกว่า 5,000 บาท	79	20.57
5,001-10,000 บาท	83	21.61
10,001-15,000 บาท	80	20.83
15,001-20,000 บาท	71	18.49
20,001-25,000 บาท	46	11.98
มากกว่า 25,000 บาทขึ้นไป	25	6.51
ประสบการณ์ใช้อินเทอร์เน็ต		
น้อยกว่า 1 ปี	40	10.42
1-2 ปี	66	17.19
3-4 ปี	123	32.03
มากกว่า 4 ปี	155	40.36
รวม	384	100.0

จากตารางที่ 4.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 384 คน เป็นเพศชาย จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 48.44 เพศหญิง จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 51.56 มีอายุระหว่าง 21-30 ปีมากที่สุด จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 30.73 รองลงมาอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 26.56 ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 45.05 รองลงมา ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 40.63 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสเป็นโสด จำนวน 261 คน คิดเป็นร้อยละ 67.97 ประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 32.29

ลูกจ้าง/พนักงานเอกชน จำนวน 101 คน คิดเป็นร้อยละ 26.30 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท จำนวน 83 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.61 รองลงมาได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.83 กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 4 ปี จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 40.36

4.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

ตารางที่ 4.2 ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้ง

ระยะเวลาเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ
1-2 ชั่วโมง	85	22.14
2-3 ชั่วโมง	127	33.07
3-4 ชั่วโมง	105	27.34
มากกว่า 4 ชั่วโมง	67	17.45
รวม	384	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้งระหว่าง 2-3 ชั่วโมง มากที่สุด จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.07 รองลงมาระหว่าง 3-4 ชั่วโมง จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 27.34 ส่วนมากกว่า 4 ชั่วโมง พบน้อยที่สุดจำนวน 67 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.45

ตารางที่ 4.3 ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำ

ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ต	จำนวน	ร้อยละ
ค้นหาข้อมูล	265	69.01
รับ-ส่ง อีเมล	191	49.74
เล่นเกมออนไลน์ ออฟไลน์	122	31.77
พูดคุย สนทนาออนไลน์	282	73.44
ดาวน์โหลด อพโหลดข้อมูล	129	33.59
ดูหนัง ฟังเพลง ออนไลน์	240	62.50
อ่านข่าว/หนังสือพิมพ์ ออนไลน์	124	32.29

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำใช้เพื่อพูดคุย สนทนาออนไลน์ พบมากที่สุด จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 73.44 รองลงมา ค้นหาข้อมูล จำนวน 265 คน คิดเป็นร้อยละ 69.01 ดูหนัง ฟังเพลง ออนไลน์ จำนวน 240 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ส่วนผู้อ่านข่าว/หนังสือพิมพ์ ออนไลน์ และเล่นเกมออนไลน์ ออฟไลน์ พบน้อยที่สุดใกล้เคียงกัน จำนวน 124 และ 122 คน คิดเป็นร้อยละ 32.29 และ 31.77 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 ชนิดของสื่อในการรับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ

ชนิดของสื่อ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือพิมพ์	86	22.40
วิทยุ (หอกระจายเสียง)	31	8.07
โทรทัศน์	280	72.92
กระชู้ เว็บบอร์ด	144	37.50
เว็บไซต์ วิทยุออนไลน์	181	47.14
แผ่นพับ ใบปลิว	34	8.85
งานอบรม สัมมนา	41	10.68
อื่น ๆ	35	9.11

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ชนิดของสื่อในการรับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของกลุ่มตัวอย่างจากโทรทัศน์ พบมากที่สุด จำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 72.92 รองลงมา เว็บไซต์ วิทยุออนไลน์ จำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 47.14 กระชู้ เว็บบอร์ด จำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 ส่วนวิทยุ (หอกระจายเสียง) พบน้อยที่สุดจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 8.07

4.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. ประเทศไทยได้ประกาศให้ใช้พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560	2.50	.64	น้อย
2. มีผลบังคับให้ใช้ พ.ร.บ.หลังจากวันที่ประกาศเป็นเวลา 120 วัน คือในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไป	2.47	.69	น้อย
3. ระยะเวลาการเก็บรักษาข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้เก็บไว้เกิน 90 วันแต่ไม่เกิน 2 ปี	2.44	.73	น้อย
4. ระบบคอมพิวเตอร์ คือ อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ	2.61	.85	ปานกลาง
5. ข้อมูลคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้	2.43	.68	น้อย
6. ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลาชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น	2.54	.72	น้อย

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 (ต่อ)

การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
7. ผู้ให้บริการ คือผู้ที่ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์หรือเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น ร้านอินเทอร์เน็ตมหาวิทยาลัย	2.59	.85	น้อย
8. ผู้ให้บริการเป็นผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น เว็บบอร์ด	2.60	.76	ปานกลาง
9. ผู้ให้บริการจะต้องจัดเก็บข้อมูลการจราจรทางคอมพิวเตอร์ได้แก่ ข้อมูลผู้ใช้บริการ ข้อมูลการติดต่อระหว่างต้นทางและปลายทาง เวลาที่ติดต่อ เป็นเวลาอย่างน้อย 90 วัน	2.46	.65	น้อย
10. ผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือไม่เสียค่าบริการ เช่น ลูกค้าร้านอินเทอร์เน็ต นักศึกษา	2.50	.71	น้อย
11. พนักงานเจ้าหน้าที่ คือผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ มีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนการกระทำความผิด โดยมีรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้	2.48	.70	น้อย
12. การแจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์สามารถแจ้งได้ที่สถานีตำรวจทั่วประเทศ และสำนักงานกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมหรือแจ้งผ่านเว็บไซต์ของกระทรวง	2.38	.69	น้อย

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 (ต่อ)

การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
13. ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนไทยจะต้องรับโทษ ภายในราชอาณาจักรไทย	2.47	.76	น้อย
14. ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนต่างด้าวจะต้องรับโทษ ภายในราชอาณาจักรไทย	2.65	.85	ปานกลาง
รวม	2.51	.38	น้อย

จากตารางที่ 4.5 พบว่า การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 อยู่ในระดับการรับรู้ที่น้อย เมื่อพิจารณา
จำแนกรายข้อพบว่า ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่
เป็นคนต่างด้าวจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรไทย มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเท่ากับ 2.65 อยู่ในระดับปาน
กลาง รองลงมา ระบบคอมพิวเตอร์คือ อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้า
ด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุด
อุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 อยู่ในระดับปานกลาง ผู้ให้บริการ
เป็นผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น เว็บบอร์ด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ
2.60 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อมูลคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่
ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และ การแจ้งความดำเนินคดีแก่
ผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์สามารถแจ้งได้ที่สถานีตำรวจทั่วประเทศ และสำนักงานกระทรวงดิจิทัล
เพื่อเศรษฐกิจและสังคมหรือแจ้งผ่านเว็บไซต์ของกระทรวง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดใกล้เคียงกันเท่ากับ 2.43
และ 2.38 ตามลำดับ อยู่ในระดับการรับรู้ที่น้อย

4.4 ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{x}	S.D.	ความหมาย
1. ท่านไม่สามารถใช้ user name และ password ของเพื่อนเพื่อเข้าใช้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ต โดยเพื่อนของท่านไม่ทราบ เพราะมีความผิดในการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์	2.53	.88	น้อย
2. เพื่อนร่วมงานของท่านติดกระดาษที่จตรหัสผ่านไว้ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ท่านจึงเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขาแล้วใส่รหัสผ่านที่ท่านเห็นจากกระดาษเพื่อคัดลอก หรือลบข้อมูลจากเครื่องคอมพิวเตอร์ของเพื่อนได้	2.50	.93	น้อย
3. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบที่มีมาตรการป้องกัน มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี ปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	2.45	.82	น้อย
4. การเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะไปเปิดเผยโดยมิชอบ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	2.43	.75	น้อย

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 (ต่อ)

ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
5. เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับการรักษาความมั่นคงของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 200,000 บาท	2.58	.83	น้อย
6. การดักจับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	2.52	.85	น้อย
7. ส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรืออีเมล (แสปมเมล) แก่บุคคลอื่น โดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	2.49	.82	น้อย
8. การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี โทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	2.46	.82	น้อย
9. นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่เท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนที่กระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	2.61	.90	ปานกลาง

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 (ต่อ)

ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
10. นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่มีลักษณะลามก อนาจาร เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	2.59	.85	น้อย
11. เผยแพร่ข้อมูลหรือส่งต่อข้อมูลปลอม หรือข้อมูลอันเป็นเท็จที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ หรือข้อมูลอันลามก อนาจาร โดยที่รู้อยู่แล้ว มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	2.64	.91	ปานกลาง
12. การเผยแพร่ภาพตัดต่อ เดิม หรือดัดแปลง ที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 200,000 บาท	2.50	.84	น้อย
รวม	2.52	.58	น้อย

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 อยู่ในระดับความเข้าใจน้อย เมื่อพิจารณาจำแนกรายข้อพบว่า เผยแพร่ข้อมูลหรือส่งต่อข้อมูลปลอม หรือข้อมูลอันเป็นเท็จที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ หรือข้อมูลอันลามกอนาจาร โดยที่รู้อยู่แล้ว มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเท่ากับ 2.64 อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่เท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนที่กระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 อยู่ในระดับปานกลาง นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่มีลักษณะลามก อนาจาร เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.59 อยู่ในระดับน้อย ส่วนการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบที่มีมาตรการ ป้องกัน มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี ปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท และ การเปิดเผย มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะไปเปิดเผยโดยมิชอบ มีโทษ

จำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดใกล้เคียงกันเท่ากับ 2.45 และ 2.43 ตามลำดับ อยู่ในระดับเข้าใจน้อย

4.5 การทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์การศึกษาความสัมพันธ์ในส่วนนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล เพื่อการทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-Test จำแนกตามเพศ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตกับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.7 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามเพศ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	เพศ				t	Sig
	ชาย (n=186)		หญิง (n=198)			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
การรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	2.49	.40	2.53	.36	-1.052	.294

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.7 กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง มีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอายุ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	44.223	27	1.638	1.238	.196
	ภายในกลุ่ม	471.111	356	1.323		
	รวม	515.333	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.8 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามสถานภาพสมรส

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	6.398	27	.237	.672	.894
	ภายในกลุ่ม	125.602	356	.353		
	รวม	132.000	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.9 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำ	ระหว่างกลุ่ม	17.420	27	.645	1.151	.278
ความผิดตามพระราชบัญญัติ	ภายในกลุ่ม	199.494	356	.560		
ว่าด้วยการกระทำความผิด	รวม	216.914	383			
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.						
2560						

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.10 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอาชีพ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	66.928	27	2.479	1.316	.138
	ภายในกลุ่ม	670.811	356	1.884		
	รวม	737.740	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.11 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือน

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิด เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	86.629	27	3.208	1.442	.075
	ภายในกลุ่ม	792.348	356	2.226		
	รวม	878.977	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.12 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้รวมต่อเดือนต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
การรับรู้ต่อการกระทำ	ระหว่างกลุ่ม	38.634	27	1.431	1.489	.058
ความผิดตามพระราชบัญญัติ	ภายในกลุ่ม	342.155	356	.961		
ว่าด้วยการกระทำความผิด	รวม	380.789	383			
เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.						
2560						

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.13 กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกัน มีการรับรู้ต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

4.6 การทดสอบความแตกต่างความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์การศึกษาความสัมพันธ์ในส่วนนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล เพื่อการทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยใช้สถิติวิเคราะห์ t-test จำแนกตามเพศ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตกับความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลดังนี้

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามเพศ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	เพศ				t	Sig
	ชาย (n=186)		หญิง (n=198)			
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	2.53	.54	2.52	.61	.026	.979

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.14 กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอายุ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	58.417	29	2.014	1.561	.035*
	ภายในกลุ่ม	456.916	354	1.291		
	รวม	515.333	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.15 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามสถานภาพสมรส

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการ กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	15.425	29	.532	1.615	.025*
	ภายในกลุ่ม	116.575	354	.329		
	รวม	132.000	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.16 กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการ กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	33.458	29	1.154	2.226	.000*
	ภายในกลุ่ม	183.456	354	.518		
	รวม	216.914	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.17 กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามอาชีพ

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการ กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	69.726	29	2.404	1.274	.160
	ภายในกลุ่ม	668.013	354	1.887		
	รวม	737.740	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.18 กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.19 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามรายได้รวมต่อเดือน

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการ กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	89.636	29	3.091	1.386	.092
	ภายในกลุ่ม	789.341	354	2.230		
	รวม	878.977	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.19 กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้รวมต่อเดือนต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ความเข้าใจในเรื่องการ กระทำความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระหว่างกลุ่ม	27.197	29	.938	.939	.560
	ภายในกลุ่ม	353.592	354	.999		
	รวม	380.789	383			

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4.20 กลุ่มตัวอย่างที่มีระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตต่างกัน มีความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ .05

4.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 โดยศึกษาความสัมพันธ์ด้วยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.21 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 กับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม

พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r: P-value)	
	การรับรู้ต่อการกระทำ ความผิดในภาพรวม	ความเข้าใจต่อการกระทำ ความผิดในภาพรวม
การรับรู้ต่อการกระทำความผิดในภาพรวม	1.00	
ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดในภาพรวม	.496**	1.00

** $p < .01$

จากตารางที่ 4.21 พบว่า การรับรู้ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .496 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำถึงเกือบปานกลาง

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 2) เพื่อศึกษา ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 3) เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 4) เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจ ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ 5) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับความเข้าใจต่อการ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ประชากร คือ ประชาชนที่มีอายุระหว่าง 15 ปี ขึ้นไป - 60 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ในจังหวัดนนทบุรีและ กรุงเทพมหานคร สุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ จำนวน 384 คน ด้วยวิธีกำหนดขนาด ตัวอย่างด้วยวิธีของทอมสันที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน (e) เท่ากับ 0.05 สัมประสิทธิ์ ความผันแปรของประชากร (CV) เท่ากับ .5 เครื่องมือที่ใช้ในเก็บและรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มากกว่า 0.5 ทุกข้อ และมีค่าความ เชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟา ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .915 สถิติที่ใช้ประกอบด้วย จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติวิเคราะห์ทดสอบ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทาง เดียว (One-Way ANOVA) สถิติทดสอบเอฟ (F-test) และวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 384 คน เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 48.44 เพศหญิง คิดเป็น ร้อยละ 51.56 มีอายุระหว่าง 21-30 คิดเป็นร้อยละ 30.73 รองลงมาอายุระหว่าง 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ

ละ 26.56 ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 45.05 รองลงมา ระดับการศึกษาปริญญาตรี ร้อยละ 40.63 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสเป็นโสด ร้อยละ 67.97 ประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 32.29 ลูกจ้าง/พนักงานเอกชน ร้อยละ 26.30 กลุ่มตัวอย่างมีรายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,001-10,000 บาท ร้อยละ 21.61 รองลงมา มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท ร้อยละ 20.83 กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่า 4 ปี ร้อยละ 40.36

5.1.2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

กลุ่มตัวอย่างใช้ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้งระหว่าง 2-3 ชั่วโมง คิดเป็น ร้อยละ 33.07 รองลงมา ระหว่าง 3-4 ชั่วโมง คิดเป็นร้อยละ 27.34 ส่วนมากกว่า 4 ชั่วโมง พบน้อยที่สุด ร้อยละ 17.45 ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำใช้เพื่อพูดคุย สนทนาออนไลน์ พบมากที่สุด ร้อยละ 73.44 รองลงมา ค้นหาข้อมูล ร้อยละ 69.01 ดูหนัง ฟังเพลง ออนไลน์ ร้อยละ 62.50 ส่วนผู้อ่านข่าว/หนังสือพิมพ์ออนไลน์ และเล่นเกมออนไลน์ ออฟไลน์ พบน้อยที่สุดใกล้เคียงกัน ร้อยละ 32.29 และ 31.77 ตามลำดับ ชนิดของสื่อในการรับข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของกลุ่มตัวอย่างจาก โทรทัศน์ พบมากที่สุด ร้อยละ 72.92 รองลงมา เว็บไซต์ วิทยุออนไลน์ ร้อยละ 47.14 กระทั่ง วิทยุกระจายเสียง ร้อยละ 8.07

5.1.3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พ.ศ. 2560

การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.51 อยู่ในระดับการรับรู้ต่ำ เมื่อพิจารณาจำแนกรายข้อพบว่า ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนต่างด้าวจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา ระบบคอมพิวเตอร์คือ อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ อยู่ในระดับปานกลาง ผู้ให้บริการเป็นผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น เว็บไซต์ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อมูลคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และการแจ้งความดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์สามารถแจ้งได้ที่สถานีตำรวจทั่วประเทศ และสำนักงานกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมหรือแจ้งผ่านเว็บไซต์ของกระทรวง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด อยู่ในระดับการรับรู้เนื้อหาต่ำ

5.1.4 ความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.52 อยู่ในระดับความเข้าใจน้อย เมื่อพิจารณาจำแนกรายข้อพบว่า เผยแพร่ข้อมูลหรือส่งต่อข้อมูลปลอม หรือข้อมูลอันเป็นเท็จที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติหรือข้อมูลอันลามกอนาจารโดยที่รู้อยู่แล้ว มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี โทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง รองลงมา นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่เท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนที่กระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อยู่ในระดับปานกลาง นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่มีลักษณะลามก อนาจาร เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ อยู่ในระดับน้อย ส่วนการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบที่มีมาตรการ ป้องกัน มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี ปรับตั้งแต่ 20,000 บาท ถึง 140,000 บาท และการเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะไปเปิดเผยโดยมิชอบ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด อยู่ในระดับเข้าใจน้อย

5.1.5 การทดสอบความแตกต่างระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล

เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน ประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต มีระดับการรับรู้ต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

5.1.6 การทดสอบความแตกต่างความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล

เพศ อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต มีระดับความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาสูงสุด มีระดับความเข้าใจในเรื่องการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ต่อการกระทำความผิดกับความเข้าใจต่อการกระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

การรับรู้ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .496 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำเกือบปานกลาง

5.2 อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายดังนี้

การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อยู่ในระดับการรับรู้ต่ำ ผลการวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันคือ ศิยานิลท์ ศักดิ์ดุยธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในระดับต่ำ ชัดแย้งกับงานวิจัยของ นัตติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต ในอำเภอเมือง เชียงใหม่ ผลวิจัยพบว่า ด้านการรับรู้ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการรับรู้เนื้อหาสาระของ พ.ร.บ. ในระดับปานกลาง และยังขัดแย้งกับประเสริฐ ธนะจันทร์ (2553). ได้ศึกษาเรื่อง ความตระหนักต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต: กรณีศึกษา พนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี พบว่า ระดับความตระหนักของพนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี อยู่ในระดับมาก ซึ่งเกิดจากการรับรู้ข่าวสารพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีน้อยเนื่องจากมีช่องทางการประชาสัมพันธ์ที่หลากหลาย ซึ่งหน่วยงานภาครัฐควรจะมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ในช่องทางที่หลากหลาย ควรให้ความสำคัญในการให้ความรู้แก่ประชาชน และควร

เพิ่มความถี่ในการประชาสัมพันธ์เพื่อเป็นการตอกย้ำให้ประชาชนได้รับทราบถึงเนื้อหาข้อมูลของพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้มากขึ้น

ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อยู่ในระดับความเข้าใจน้อย ผลการวิจัยนี้ไปเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่มีลักษณะคล้าย ๆ กันได้แก่เบญจรัตน์ ธารักษ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จากการทดสอบเชิงสถิติ พบว่า มีความเข้าใจอย่างครอบคลุมตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 อยู่ในระดับน้อย และสอดคล้องกับ ศิยานิลท์ ศักดิ์คุณธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในระดับต่ำ ซึ่งอันเป็นผลมาจากประชาชนมีระดับการรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติฉบับนี้อยู่ในระดับน้อย อาจเป็นผลมาจากระยะเวลาของการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับพระราชบัญญัติมีระยะเวลาสั้น จึงทำให้ประชาชนมีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 อยู่ในระดับน้อยเช่นกัน ซึ่งขัดแย้งกับอรสา แนมใส พิเชษฐ์ จันทวี วีระชัย แสงฉาย (2557) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ในระดับปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ ระดับอ่อน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับดี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และน้อยสุดคือระดับดีมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 ขัดแย้งกับนิตติกาญจน์ ทงบุญฤทธิ์ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ผลวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตาม พ.ร.บ. ในระดับปานกลาง

การรับรู้และความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 พบว่า เพศ อาชีพ รายได้รวมต่อเดือน และประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต มีระดับการรับรู้และความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ไม่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ส่วนอายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาสูงสุด มีระดับความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับศิษยานุรักษ์ ศักดิ์ดุลยธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 อาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ส่วนอายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และสอดคล้องกับอรสา แนนไส พิเชษฐ์ จันทวี วีระชัย แสงฉาย (2557) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน และนักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน

การรับรู้ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ในภาพรวม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของศิษยานุรักษ์ ศักดิ์ดุลยธรรม (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผลการวิจัยพบว่าความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยเป็นความสัมพันธ์ในลักษณะแปรผันตามกัน

5.3 ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี และกรุงเทพมหานคร ได้มีข้อค้นพบที่ควรนำมาเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะทางวิชาการจากผลการวิจัย

1) หน่วยงานภาครัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ถึงข้อควรระวังการใช้อินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ ข้อควรพึงระวังในการใช้อินเทอร์เน็ตในชีวิตประจำวัน บทลงโทษในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ฉบับนี้

2) อายุ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาสูงสุด มีระดับความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นควรมีการประชาสัมพันธ์ การให้ความรู้ ในช่องทางที่กลุ่มตัวอย่างสามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ควรทำสื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบที่สั้นและสามารถเข้าใจได้ง่าย ซึ่งจะส่งผลให้ประชาชนสามารถรับรู้และเข้าใจในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ให้มากขึ้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างในรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่ส่งผลต่อการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

2) ควรนำปัจจัยอื่น ๆ มาศึกษาการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

3) ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพในรูปของการสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการทำโฟกัสกรุ๊ปในเรื่องการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

บรรณานุกรม

- กรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์. (2560). **กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาไทย** ค้นเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2560, เข้าถึงจาก <https://www.ipthailand.go.th/th/dip-law-2/>
- กมลรัตน์ หล้าสูงศ์. (2527). **การศึกษาบุคคลเป็นรายกรณี (Case Study): เอกสารคำสอน**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม. (2560). **พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์** ค้นเมื่อ 12 เมษายน พ.ศ. 2560, เข้าถึงได้จาก www.mict.go.th/
- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. (2558). **รายงานประจำปีไทยเซิร์ต 2558**. ศูนย์ประสานการรักษาความมั่นคงปลอดภัยระบบคอมพิวเตอร์ประเทศไทยสำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. กรุงเทพฯ
- กาญจนา แก้วเทพ (2543). **มองสื่อใหม่ มองสังคมใหม่**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาฯ.
- กันยา สุวรรณแสง. (2544). **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์อักษรวิทยา.
- จักรกฤษณ์ ครอบพจน์, นันทน์ อินทนนท์. (2550). **ลิขสิทธิ์ยุคเทคโนโลยีดิจิทัล มาตรการทางเทคโนโลยีและทางเลือกสำหรับประเทศไทย**. เอกสารวิชาการหมายเลข 12. WTO Watch จักรกระแสองค์การการค้าโลก. กรุงเทพฯ
- ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. (2549). **ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่**. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รัตนไตร
- ชญชนก พิสุทธิธีรติการุณย์ (2551). **การรับรู้ต่อองค์ประกอบผลิตภัณฑ์อุปกรณ์ไอที “Made in China” ของผู้บริโภคในกรุงเทพมหานคร**. สารนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพดล อินนา (2549). **เทคโนโลยีสารสนเทศและคอมพิวเตอร์เพื่อการบริหารจัดการ**. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.

- นัดติกาญจน์ ทองบุญฤทธิ์ (2552). การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำคามผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของผู้ใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต ในอำเภอเมือง เชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (เทคโนโลยีสารสนเทศและการจัดการ) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นัยนา เกิดวิชัย (2545). ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้าย พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นิติบัญญัติ จำกัด.
- บุปผชาติ ทักษิณ (2546). เทคโนโลยีสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เบญจรัตน์ ธารารักษ์ (2552). ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของบุคลากรในสำนักงานมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. การค้นคว้าอิสระ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปรีวิศว์ ชูเชิด (2558). การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีการสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง 3G หรือ 4G ในการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21. รายงานการวิจัย สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และสาธารณสุขศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ประเสริฐ ธนะจันทร์ (2553). ความตระหนักต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต: กรณีศึกษา พนักงานสายงานรองผู้ว่าการเชื้อเพลิง การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย สำนักงานใหญ่ จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์การจัดการสาธารณสุข; บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการสาธารณสุข) วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). ทศนการวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- พิรุมา พันธุ์ทวี และคณะ. (2544). ทำอย่างไรได้บ้างกับปัญหาภาพลามกและการล่อลวงบนอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพฯ: ธนาเพลส แอนด์ กราฟฟิค จำกัด.
- พิรงรอง รามสูต และคณะ. (2547). การกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต. รายงานวิจัยเรื่องในโครงการ “การปฏิรูประบบสื่อ” สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พัฒนศักดิ์ บุปผาสุวรรณ. (2546). ความตระหนักของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ต่ออาชญากรรมบนอินเทอร์เน็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ภูมินทร์ บุตรอินทร์ และ ญัฐกานต์ พงษ์พันธ์ปัญญา. (2560). ผลกระทบจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2559. ค้นเมื่อ 10 เมษายน พ.ศ. 2560, เข้าถึงได้จาก <http://www.thnic.or.th/impact-o-enforcement-computer-crime-2559/>
- รจิตลักษณ์ แสงอุไร. (2549). การสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ: 21 เซ็นจูรี่.
- เรวดี คงสุภาพกุล. (2539). การใช้ระบบอินเทอร์เน็ตของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลักขณา สรีวัฒน์ (2549). การคิด. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วาสนา สุขกระสานติ (2540). โลกของคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิมลสิทธิ์ หรยางกูร. (2549). พฤติกรรมมนุษย์กับสภาพแวดล้อม. (พิมพ์ครั้งที่6). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิยานิลท์ ศักดิ์ดุยธรรม (2551). ความรู้ การประเมินผลกระทบและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สลิตี วงศ์สุวรรณค์. (2529). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- เสถียร เขยประทับ. (2524). การสื่อสารและการพัฒนา. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกัญญา สุตบรรทัด. (2539). รายงานผลการวิจัยเชิงสำรวจความรู้ทัศนคติและการยอมรับของประชาชนต่อเทคโนโลยีสารสนเทศ. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุขุม เฉลยทรัพย์. (2548). เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต (ฉบับปรับปรุงใหม่). พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สุชา จันท์เอม. (2534). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุรางค์ จันท์เอม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาพิต. (2543). ทฤษฎีและการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2560). **สถิติคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ถึง พ.ศ. 2559**. ค้นเมื่อวันที่ 14 เมษายน 2560 เข้าถึงจาก <http://www.hightechcrime.org/public>
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2559). **สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์**. ค้นเมื่อ 12 เมษายน 2560, เข้าถึงได้จาก <https://ictlawcenter.etda.or.th/files/files/main-point.pdf>
- เสถียร เชยประทับ. (2536). **สื่อมวลชนกับการพัฒนาประเทศ เน้นเฉพาะประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2559). **รายงานผลการสำรวจพฤติกรรมผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปี 2559**. สำนักยุทธศาสตร์ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.
- อธิปัทย์ คลี่สุนทร. (2540). **Internet & School Net** กับการเสริมสร้างคุณภาพการศึกษาไทย. สารสนเทศ ศธ.2540. ศูนย์สารสนเทศ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ.
- อารีย์ พันธุ์มณี (2534). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: บริษัท ดันอ้อ จำกัด.
- อรสา แนมใส และคณะ. (2557). **พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**. รายงานการวิจัย คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- อำนาจ วัจจัน. (2553). **ความน่าจะเป็นและสถิติ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- Agee, Warren K.; Ault Phillip and Emery Edwin H. (1982). **Introduction to Mass Communication**. 7th ed. New York: Harper & Row Publishers Inc.
- Berk, E. and Devlin, J. (1990). **An Overview of Multimedia Computing**. Data Pro Reports on Document Imaging Systems.
- Cronbach, Lee Joseph. (1951). **Coefficient Alpha and the Internal Structure of Tests**. Psychometrika 16 Cronbach's Alpha Coefficient.
- Hinkle, D.E, William W. and Stephen G. J. (1998). **Applied Statistics for the Behavior Sciences**. 4th ed. New York: Houghton Mifflin, 1998.
- James Slevin. (2000). **The Internet and Society**. Malden: Blackwell Publishers Inc.

- John. Naisbitt. (1984). **Megatrends: Ten New Directions Transforming Our lives**. UK: Macdonal.
- Likert, A Rensis. (1961). **New Patterns of Management**. New York: McGraw-Hill Book.
- Michelet W.C. and Wingo G.M. (2003). **Psychology and Thai Children**. Bombay D.B.: Tarpaper Yalasons & Private.
- Otte, Evelien and Rousseau, Ronald. (2002). **Social Network Analysis: a Powerful Strategy Also for the Information Science**. Journal of Information Science.
- Rice, G.E. (1994). **Need for Explanations in Graphic Organize**. Reading Psychology: An International Quarterly 15.
- Rogers, Everett M. (1983). **Diffusion of Innovation**. New York: The Free Press.
- Roger, E.M., & Shomaker, F.F. (1988). **Communication of Innovations: A Cross Cultural Approach**. New York: The Free Press.
- Schultz D.E. (1994). **Psychology and work today: and introduction to industrial and organizational psychology**. 6th ed. New York: Macmillan.
- Schultz. D.E., Block, M.P.& Pilotta, J.J (2005). **Implementing a media consumption model**. Proceedings of the ESOMAR/ARF Conference, Montreal.
- Severin, Werner J., and Tankard, James W. Jr. (2001). **Communication Theories: Origins Methods and Uses in the Mass Media**. New York: Longman.
- Ted Nelson.(1999). **Ted Nelson's Computer Paradigm Expressed as One-Liners**. Retrieved July 3, 2011.
- Thompson, S.K. (1992). **Sampling**. New York: John Wiley and Sons.
- Williams, Frederick; Rice, Ronald E.; and Rogers, Everett M. (1988). **Research Methods and the New Media**. New York: the Free Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

“การรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประชาชนในจังหวัดนนทบุรีและ
กรุงเทพมหานคร”

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อนำข้อมูลประกอบการวิจัยเท่านั้นไม่มีผลใด ๆ ต่อผู้ตอบทั้งสิ้น ขอ
ความอนุเคราะห์จากท่านโปรดตอบแบบสอบถามตรงตามความเป็นจริงและให้สมบูรณ์ทุกข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กรุณาทำเครื่องหมาย ลงใน ที่ตรงกับข้อมูลของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องว่างตาม
ความคิดเห็น

1. เพศ

1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ

1. 15 - 20 ปี 2. 21- 30 ปี
 3. 31 - 40 ปี 4. 41 - 50 ปี
 5. 51 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาสูงสุด

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี 2. ปริญญาตรี
 3. ปริญญาโท 4. ปริญญาเอก

4. สถานภาพสมรส

1. โสด 2. สมรส
 3. หย่า/แยกกันอยู่/หม้าย

5. อาชีพ

1. นักเรียน/นักศึกษา 2. ลูกจ้าง/พนักงานเอกชน
 3. รับจ้างทั่วไป 4. รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ
 5. ค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

6. รายได้รวมต่อเดือน

☐ 1. น้อยกว่า 5,000 บาท	☐ 2. 5,001-10,000 บาท
☐ 3. 10,001-15,000 บาท	☐ 4. 15,001-20,000 บาท
☐ 5. 20,001-25,000 บาท	☐ 6. มากกว่า 25,000 บาทขึ้นไป

7. ระยะเวลาประสบการณ์ในการใช้อินเทอร์เน็ต

☐ 1. น้อยกว่า 1 ปี	☐ 2. 1-2 ปี
☐ 3. 3-4 ปี	☐ 4. มากกว่า 4 ปี

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

8. ระยะเวลาในการใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยต่อครั้ง

☐ 1. 1-2 ชั่วโมง	☐ 2. 2-3 ชั่วโมง
☐ 3. 3-4 ชั่วโมง	☐ 4. มากกว่า 4 ชั่วโมง

9. ลักษณะของการใช้อินเทอร์เน็ตที่ใช้ประจำ คือ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. ค้นหาข้อมูล	☐ 2. รับ-ส่ง อีเมล
☐ 3. เล่นเกมออนไลน์ ออฟไลน์	☐ 4. พูดคุย สนทนาออนไลน์
☐ 5. ดาวน์โหลด อัพโหลดข้อมูล	☐ 6. ดูหนัง ฟังเพลง ออนไลน์
☐ 7. อ่านข่าว/หนังสือพิมพ์ออนไลน์	☐ 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

10. สื่อชนิดใดที่ท่านได้รับทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

พศ. 2560 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. หนังสือพิมพ์	☐ 2. วิทยุ (หอกระจายเสียง)
☐ 3. โทรทัศน์	☐ 4. กระทู้ เว็บบอร์ด
☐ 5. เว็บไซต์	☐ 6. แผ่นพับ ใบปลิว
☐ 7. งานอบรม สัมมนา	☐ 8. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 3 การรับรู้เนื้อหาของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็น/ความเป็นจริง โดย

5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด

การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระดับการรับรู้				
	1	2	3	4	5
1. ประเทศไทยได้ประกาศให้ใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ปี พ.ศ. 2560 ในวันที่ 24 มกราคม พ.ศ. 2560	1	2	3	4	5
2. มีผลบังคับใช้ พ.ร.บ.หลังจากวันที่ประกาศเป็นเวลา 120 วัน คือในวันที่ 31 พฤษภาคม 2560 เป็นต้นไป	1	2	3	4	5
3. ระยะเวลาในการเก็บรักษาข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้เก็บไว้เกิน 90 วันแต่ไม่เกิน 2 ปี	1	2	3	4	5
4. ระบบคอมพิวเตอร์ คือ อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ	1	2	3	4	5
5. ข้อมูลคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้	1	2	3	4	5
6. ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ คือ ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลาชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น	1	2	3	4	5

การรับรู้เนื้อหา พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระดับการรับรู้				
	1	2	3	4	5
7. ผู้ให้บริการ คือ ผู้ที่ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์หรือเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น ร้านอินเทอร์เน็ต มหาวิทยาลัย	1	2	3	4	5
8. ผู้ให้บริการ จะเป็นผู้ที่ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น เช่น เว็บบอร์ด	1	2	3	4	5
9. ผู้ให้บริการจะต้องจัดเก็บข้อมูลการจราจรทางคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ข้อมูลผู้ใช้บริการ ข้อมูลการติดต่อระหว่างต้นทางและปลายทาง เวลาที่ติดต่อ เป็นเวลาอย่างน้อย 90 วัน	1	2	3	4	5
10. ผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือไม่ เสียค่าบริการ เช่น ลูกค้าร้านอินเทอร์เน็ต นักศึกษา	1	2	3	4	5
11. พนักงานเจ้าหน้าที่ คือ ผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ มีอำนาจในการสืบสวนสอบสวนการกระทำความผิด โดยมีรัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้	1	2	3	4	5
12. การแจ้งดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ สามารถแจ้งได้ที่สถานีตำรวจทั่วประเทศ และสำนักงานกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมหรือแจ้งผ่านเว็บไซต์ของกระทรวง	1	2	3	4	5
13. ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนไทยจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรไทย	1	2	3	4	5
14. ผู้ที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์นี้ ภายนอกราชอาณาจักรไทย ที่เป็นคนต่างด้าวจะต้องรับโทษภายในราชอาณาจักรไทย	1	2	3	4	5

ตอนที่ 4 ความเข้าใจในเรื่องการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระดับความเข้าใจ				
	1	2	3	4	5
1. ท่านไม่สามารถใช้ user name และ password ของเพื่อนเพื่อเข้าใช้คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ต โดยเพื่อนของท่านไม่ทราบ เพราะมีความผิดในการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์	1	2	3	4	5
2. เพื่อนร่วมงานของท่านติดกระดาษที่จตรหัสผ่านไว้ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ท่านจึงเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ของเขา แล้วใส่รหัสผ่านที่ท่านเห็นจากกระดาษเพื่อคัดลอก หรือลบข้อมูลจากเครื่องคอมพิวเตอร์ของเพื่อนได้	1	2	3	4	5
3. การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบที่มีมาตรการป้องกัน มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี ปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	1	2	3	4	5
4. การเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะไปเปิดเผยโดยมิชอบ มีโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	1	2	3	4	5
5. การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง ซึ่งทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจ ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 1-10 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 200,000 บาท	1	2	3	4	5
6. การดักจับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	1	2	3	4	5

ความเข้าใจ พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ระดับความเข้าใจ				
	1	2	3	4	5
7. ส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (สแปมเมล) แก่บุคคลอื่น โดยปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูล ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1-7 ปี และปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 140,000 บาท	1	2	3	4	5
8. การจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด มีโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี โทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	1	2	3	4	5
9. นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่เท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนที่กระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	1	2	3	4	5
10. นำเข้าหรือเผยแพร่ข้อมูลที่มีลักษณะลามก อนาจาร เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	1	2	3	4	5
11. เผยแพร่ข้อมูลหรือส่งต่อซึ่งข้อมูลปลอม หรือข้อมูลอันเป็นเท็จที่เกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ หรือข้อมูลอันลามกอนาจาร โดยที่รู้อยู่แล้ว มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี โทษปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	1	2	3	4	5
12. การเผยแพร่ภาพตัดต่อ เต็ม หรือตัดแปลง ที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี และปรับไม่เกิน 200,000 บาท	1	2	3	4	5

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

.....

.....

.....

.....

.....

.....

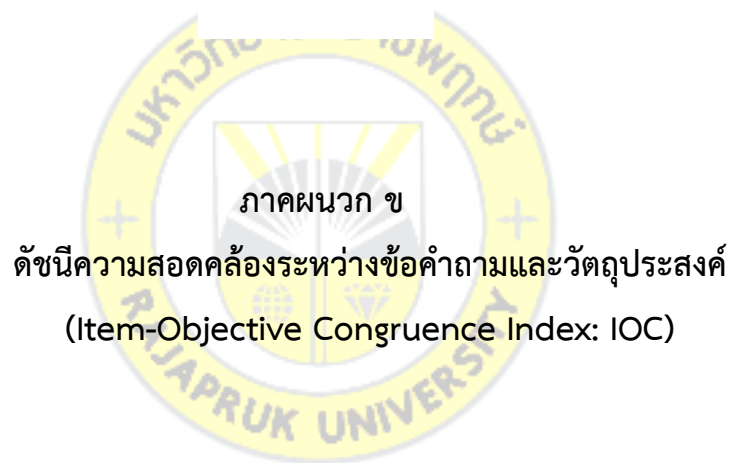
.....

.....

.....

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์
(Item-Objective Congruence Index: IOC)

ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความและวัตถุประสงค์

(Item-Objective Congruence Index : IOC)

ตารางแสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของการยอมรับนวัตกรรมบริการโอนเงินและรับเงินโอนพร้อมเพย์ (PromptPay) และประสิทธิผลในการทำธุรกรรมการเงินผ่านระบบพร้อมเพย์ (PromptPay)

การยอมรับนวัตกรรม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ประโยชน์ที่ได้รับเพิ่มขึ้น					
1. พร้อมเพย์ทำให้การทำธุรกรรมด้านการเงินมีความสะดวก	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
2. พร้อมเพย์ทำให้การทำธุรกรรมด้านการเงินมีความเร็วยิ่งขึ้น	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
3. พร้อมเพย์เป็นการเพิ่มทางเลือกในการโอนและรับเงิน	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
4. พร้อมเพย์ช่วยลดความเสี่ยงในการถือเงินสดที่อาจสูญหายได้	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
5. พร้อมเพย์ช่วยให้ได้รับเงินโดยตรงจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น การขอคืนภาษีเงินได้	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
6. ค่าธรรมเนียมในการโอนเงินผ่านพร้อมเพย์ถูกกว่าบริการโอนเงินแบบเดิม	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
7. รัฐบาลสามารถจัดส่งความช่วยเหลือถึงมือประชาชนได้โดยตรงผ่านพร้อมเพย์ เช่น สวัสดิการสำหรับผู้มีรายได้น้อย	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
ความเข้ากันได้					
8. สามารถทำการตรวจสอบรายการโอนเงินและรับเงินได้	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
9. สามารถเลือกผูกบัญชีพร้อมเพย์เข้ากับเลขประจำตัวประชาชนหรือหมายเลขโทรศัพท์มือถือได้	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
10. พร้อมเพย์ช่วยสนับสนุนการทำธุรกรรมด้านการเงินในรูปแบบเดิมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
11. การบริการโอนเงินและรับเงินพร้อมเพย์เป็นระบบที่มีความปลอดภัยสูงตามมาตรฐานสากล	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
12. พร้อมเพย์เป็นระบบที่พัฒนาเพิ่มจากระบบโอนเงินที่ใช้อยู่ จึงมีความปลอดภัยเท่าเทียมกับการบริการโอนเงินในปัจจุบัน	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้

การยอมรับนวัตกรรม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความสลับซับซ้อน					
13. การสมัครใช้งานพร้อมเพย์ใช้เอกสารไม่เยอะ ขั้นตอนไม่ยุ่งยาก	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
14. สามารถสมัครใช้งานพร้อมเพย์ได้หลายช่องทาง เช่น ผ่าน Mobile Banking, Internet Banking ตู้ ATM และสาขาของธนาคาร	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
15. สามารถใช้บริการโอนเงินพร้อมเพย์ได้หลายช่องทาง เช่น ผ่าน Mobile Banking, Internet Banking ตู้ ATM และสาขาของธนาคาร	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
16. ระบบพร้อมเพย์เป็นระบบที่ใช้งานง่ายเหมือน Mobile Banking และ Internet Banking	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
17. การโอนเงินสามารถทำได้ง่ายเพียงแค่ทราบหมายเลขโทรศัพท์มือถือหรือหมายเลขบัตรประจำตัวประชาชนของผู้รับโอนเงินเท่านั้น	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
ความสามารถนำไปทดลองใช้					
18. ระบบพร้อมเพย์ทำให้ท่านสามารถตรวจสอบการทำธุรกรรมทางการเงินได้ง่าย	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
19. พร้อมเพย์สามารถโอนเงินได้ไม่จำกัดจำนวนครั้ง โดยเสียค่าธรรมเนียมสูงสุดไม่เกิน 10 บาทต่อรายการ	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
20. ระบบพร้อมเพย์ช่วยทำให้เกิดความมั่นใจในการทำธุรกรรมทางการเงินมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
21. ธนาคารดูแลรับผิดชอบต่อลูกค้าพร้อมเพย์ เช่นเดียวกับการดูแลลูกค้าที่ใช้บริการ Mobile Banking, Internet Banking หรือ ATM ของธนาคาร	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
22. ธนาคารดูแลให้ลูกค้าได้รับทราบข้อมูลการใช้บริการที่ครบถ้วนถูกต้อง และมีความเข้าใจก่อนการตัดสินใจใช้บริการ	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้

การยอมรับนวัตกรรม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ความสามารถสังเกตเห็นผลได้					
23. พร้อมเพรียงทำให้การจัดการด้านการเงินของท่านมีความง่ายและเป็นระเบียบมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
24. พร้อมเพรียงช่วยลดขั้นตอนในการทำธุรกรรมด้านการเงินได้เป็นอย่างดี	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
25. พร้อมเพรียงช่วยลดความยุ่งยากในการทำธุรกรรมด้านการเงิน	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
26. พร้อมเพรียงสามารถช่วยให้การบันทึกข้อมูลการทำธุรกรรมการเงินมีความแม่นยำและสะดวกมากยิ่งขึ้น	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
27. พร้อมเพรียงช่วยให้การบริหารจัดการเรื่องค่าใช้จ่ายได้ง่ายขึ้น เช่น ชำระค่าแท็กซี่ ค่าอาหารในร้านอาหาร เป็นต้น	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
ด้านการติดต่อสื่อสาร					
28. มีการประชาสัมพันธ์ระบบพร้อมเพรียงอย่างทั่วถึงทั้งจากหน่วยงานภาครัฐและจากธนาคาร	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
29. มีช่องทางในการเปิดให้ลงทะเบียนพร้อมเพรียงหลาย ๆ ช่องทาง	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
30. ทางธนาคารมีการแจ้งผลการลงทะเบียนให้ลูกค้าทราบผ่านทางข้อความสั้น (SMS)	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
31. เมื่อมีปัญหาในการใช้บริการพร้อมเพรียง ทางธนาคารมีเจ้าหน้าที่รับแจ้งเหตุหรือมีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการผ่านทางโทรศัพท์ (Call Center)	1	0	1	0.67	นำไปใช้ได้
32. การโอนเงินพร้อมเพรียงสามารถทำรายการผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ได้หลายช่องทาง เช่น ตู้ ATM, Internet Banking และ Mobile Banking เป็นต้น	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้

ประสิทธิผลในการทำธุรกรรม	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			IOC	หมายเหตุ
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
ด้านความสามารถในการปรับตัว					
1. พร้อมเพย์เป็นการนำเทคโนโลยีการสื่อสารมาปรับใช้งานผ่านโทรศัพท์สมาร์ทโฟน เพื่อทำธุรกรรมด้านการเงิน	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
2. ทำให้มีการปรับขั้นตอนการโอนเงินผ่านพร้อมเพย์	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
3. ผู้ใช้ต้องปรับตัวในการเรียนรู้การใช้งานผ่านพร้อมเพย์ใหม่	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
4. ท่านเห็นด้วยกับระบบการโอนเงินผ่านพร้อมเพย์	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
5. ระบบพร้อมเพย์เป็นระบบที่ง่ายในการใช้งาน สะดวก รวดเร็ว และมีความปลอดภัยสูงในระดับมาตรฐานสากล	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
ด้านความพึงพอใจในงาน					
6. ระบบพร้อมเพย์เป็นระบบการโอนเงินที่มีความสมบูรณ์ สามารถเชื่อมโยงข้อมูลกับทุกธนาคารได้อย่างรวดเร็ว	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
7. การโอนเงินผ่านระบบพร้อมเพย์ช่วยทำให้การตรวจสอบข้อมูลทางการเงินย้อนหลังของท่านเป็นเรื่องที่ง่ายและสะดวก	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้
8. ระบบพร้อมเพย์ช่วยทำให้ท่านมีความมั่นใจในการทำธุรกรรมด้านการเงิน	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
9. ระบบพร้อมเพย์ช่วยทำให้ท่านได้รับเงินช่วยเหลือจากหน่วยงานภาครัฐโดยตรง	1	1	0	0.67	นำไปใช้ได้
10. พร้อมเพย์ทำให้การโอนเงินมีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยที่ผู้ใช้บริการทุกธนาคาร จะต้องมีการใส่เลขรหัส หรือ Password และมีการยืนยัน รายการก่อนทำการโอนทุกครั้ง	1	1	1	1.00	นำไปใช้ได้

หมายเหตุ

ค่า IOC ตั้งแต่ 0.67 – 1.00	หมายถึง	นำไปใช้ได้
ค่า IOC เท่ากับ 0.33	หมายถึง	ปรับปรุง
ค่า IOC เท่ากับ 0.00 หรือมีค่าเป็นลบ	หมายถึง	ตัดทิ้ง

ภาคผนวก ค

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

RELIABILITY ANALYSIS-SCALE (ALPHA)

Item-Total Statistics

Item	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a1	71.77	205.564	.450	.913
a2	71.63	206.378	.345	.914
a3	71.40	207.834	.281	.915
a4	71.63	205.137	.429	.913
a5	71.37	208.654	.279	.915
a6	71.63	196.861	.768	.907
a7	71.13	198.947	.496	.912
a8	71.33	194.575	.747	.907
a9	70.80	204.648	.350	.915
a10	70.67	208.920	.206	.918
a11	71.43	198.806	.656	.909
a12	71.43	199.082	.645	.909
a13	71.23	201.220	.521	.911
a14	70.50	210.121	.243	.916

Item	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b1	71.33	199.954	.597	.910
b2	70.93	203.857	.394	.914
b3	71.17	195.799	.606	.910
b4	71.10	196.093	.650	.909
b5	71.13	197.361	.665	.909
b6	71.00	196.828	.709	.908
b7	71.30	197.666	.758	.908
b8	71.10	196.990	.640	.909
b9	70.83	199.661	.578	.910
b10	70.80	201.614	.449	.913
b11	70.80	204.372	.386	.914
b12	71.37	195.551	.707	.908

Reliability Coefficients

N of Cases = 26.0

N of Items = 26

Cronbach's Alpha = .915

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นายปริญวิศว์ ชูเชิด
วัน เดือน ปีเกิด	16 พฤษภาคม พ.ศ. 2517 จ.ตรัง
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต คอมพิวเตอร์ธุรกิจ, 2543 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต เทคโนโลยีสารสนเทศ, 2552
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ประสบการณ์ทำงาน	อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยศิลปากร อาจารย์ประจำ วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา ระยอง อาจารย์ประจำ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่	ปัจจัยความสัมพันธ์ส่วนประสมทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าออนไลน์ ตีพิมพ์งาน การประชุมระดับชาติและระดับนานาชาติ การประชุมเบญจมิตรวิชาการ ครั้งที่ 7 พ.ศ. 2560

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวเรวดี ศักดิ์ดุยธรรม
วัน เดือน ปีเกิด	5 ตุลาคม พ.ศ. 2525 จ.กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต คอมพิวเตอร์ธุรกิจ, 2547 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เทคโนโลยีสารสนเทศ), 2550 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต (ธุรกิจเทคโนโลยีและการจัดการ นวัตกรรม), 2560
ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ประสบการณ์ทำงาน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์
ชื่อผลงานทางวิชาการที่ตีพิมพ์เผยแพร่	การใช้เทคนิคดาต้าไมน์นิ่งในการสร้างฐานความรู้เพื่อการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของ นักศึกษา วิทยาลัยราชพฤกษ์ การประชุมวิชาการราชพฤกษ์วิชาการ ประจำปี 2554 การใช้เทคนิคดาต้าไมน์นิ่งในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการรักษาโรค นิ้วล็อก ในแบบต่าง ๆ ของคณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานคร การประชุมวิชาการของ การนำเสนอผลงานวิจัยแห่งชาติ 2555 (Thailand Research Expo 2012). แนวทางการให้บริการวิชาการทางคอมพิวเตอร์ของวิทยาลัยราชพฤกษ์กับครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ในจังหวัดนนทบุรี การประชุมทางวิชาการระดับชาติและการประชุมทางวิชาการระดับนานาชาติ 2013 ด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และระบบสารสนเทศประยุกต์ (ACTIS) ครั้งที่ 6. Forecasting Demand and the Proportion of the Service's Logistics” ACTIS 2014. Apr' 30, Bangkok, Thailand. ผลกระทบต่อการใช้ Tablet PC ของเด็กในระดับประถมศึกษา. ประชุมวิชาการ Joint Conference on ACTIS & NCOBA 2015.